รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....

(นายอภิสิทธิ์ ไล่สัตรูไกล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ)

โดย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ
ที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
หรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
บทสรุปผู้บริหาร	ข
ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างกฎหมาย	**1-1**
1. ชื่อร่างกฎหมาย	1-1
2. หลักการและเหตุผล	1-1
3. ผู้เสนอร่างกฎหมาย	1-2
ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	**2-1**
1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น	2-1
2. ตารางเปรียบเทียบร่างกฎหมาย	2-1
3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย	2-45
4. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น	2-46
5. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น	2-46
6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-48
ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	**3-1**
1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมาย	3-1
2. ความสอดคล้องของร่างกฎหมาย	3-1
3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ	3-2
4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น	3-2
5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย	3-2
6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (CORRUPTION)	3-4
7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่	3-4
8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ	3-5
9. บทกำหนดโทษ	3-5
10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย	3-5
ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	**4-1**

บทสรุปผู้บริหาร

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. .... ซึ่งเสนอโดยนายอภิสิทธิ์ ไล่สัตรูไกล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ มีหลักการสำคัญที่เป็นการเสนอยกเลิกกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฉบับปัจจุบัน (พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551) และบัญญัติกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ฉบับใหม่ เนื่องจากกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมีบทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งมีการจำกัดเสรีภาพเกินสมควร จนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย ไม่สามารถทัดเทียมกับนานาอารยประเทศ โดยเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญจากเดิมในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติให้มีภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาครัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย เปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติ และการยกเลิกการกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ รวมถึงการปรับเกณฑ์อายุผู้ชมภาพยนตร์เพื่อลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ ตลอดจนการปรับมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก การยกเลิกบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ซึ่งหมดความจำเป็นในปัจจุบัน และการยกเลิกโทษทางอาญาโดยให้ใช้มาตรการปรับทางพินัยแทน เพื่อให้ผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม และสนับสนุนเสรีภาพของประชาชนในการเข้าถึงสื่อภาพยนตร์ได้กว้างขวางมากขึ้น

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการพื้นฐาน โดยรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา และส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ทั้งนี้ จากการรับฟังความคิดเห็นจากร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว พบว่า ความคิดเห็นส่วนมากเห็นด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยมองว่าจะเป็นการยกระดับกฎหมายบังคับใช้ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ให้มีความทันสมัยตามบริบทของการประกอบกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบัน ผ่อนปรนเงื่อนไขและข้อจำกัดในการดำเนินธุรกิจ รวมถึงเป็นการเปิดโอกาสให้กับภาพยนตร์ต่างประเทศได้เข้ามาถ่ายทำ

ในประเทศไทย และเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของภาพยนตร์ไทยในอนาคต ในส่วนความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วย มองว่าหากยกเลิกคำนิยามและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ดังกล่าวอาจกระทบต่อมาตราการในการควบคุมการให้บริการ ซึ่งปัจจุบันยังคงมีการประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับสื่อในลักษณะนี้อยู่จำนวนหนึ่ง แต่อาจมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของวีดิทัศน์ไปจากเดิมที่เป็นวัสดุบันทึกภาพ หรือภาพและเสียง ในรูปแบบออฟไลน์

การวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย พบว่า ประชาชนจะได้รับประโยชน์จากการสนับสนุนโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ผู้บริโภคสามารถเลือกใช้บริการได้ ดังนั้น เมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการสนับสนุนโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก จึงมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนธุรกิจภาพยนตร์และโรงภาพยนตร์ให้ได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้นได้

ในด้านเศรษฐกิจนั้น กิจการภาพยนตร์มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ภาคเอกชนในอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าและบริการ ตลอดจนหน่วยงานภาครัฐสามารถใช้ประโยชน์จากภาพยนตร์ไทย เพื่อเป็นเครื่องมือในการเพิ่มพูนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการแข่งขันได้กับต่างประเทศ การยกระดับกฎหมายบังคับใช้ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ให้มีความทันสมัยตามบริบทของการประกอบกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบัน ผ่อนปรนเงื่อนไขและข้อจำกัดในการดำเนินธุรกิจ รวมถึงเป็นการเปิดโอกาสให้กับภาพยนตร์ต่างประเทศได้เข้ามาถ่ายทำในประเทศไทย และเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของภาพยนตร์ไทยในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางนโยบายส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศ นอกจากนี้ การนำเสนอเนื้อหาที่แสดงถึงอัตลักษณ์ความเป็นไทยที่สามารถดึงดูดความสนใจในระดับนานาชาติ ตามนโยบายการสร้างพลังสร้างสรรค์หรือ Soft Power โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่นำออกฉายในโรงภาพยนตร์

ในส่วนการวิเคราะห์ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment) พบว่า ไม่มีถ้อยคำในบทบัญญัติดังกล่าวที่มีความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) แต่อย่างใด เนื่องจากมีกลไกป้องกันการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมโดยที่ร่างพระราชบัญญัตินี้ มีหลักการสำคัญที่เป็นการเปลี่ยนระบบอนุญาตเป็นการจดแจ้ง

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น

และรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างกฎหมาย

1. ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....

☑ กฎหมายใหม่/ปรับปรุง ☐ แก้ไขเพิ่มเติม ☐ ยกเลิก

2. หลักการและเหตุผล

2.1 หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์

2.2 เหตุผล

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมีบทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งมีการจำกัดเสรีภาพเกินสมควร จนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทยให้ทัดเทียมกับนานาอารยประเทศ จึงเห็นสมควรยกเลิกกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฉบับปัจจุบัน และบัญญัติกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ฉบับใหม่ โดยกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติให้มีภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาครัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย และเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติ ยกเลิกการกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ ปรับเกณฑ์อายุผู้ชมภาพยนตร์ เพื่อลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ ปรับมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก ยกเลิกกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ซึ่งหมดความจำเป็นในปัจจุบัน และยกเลิกโทษทางอาญาโดยให้ใช้มาตรการปรับทางพินัยแทน เพื่อให้ผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม และสนับสนุนเสรีภาพของประชาชนในการเข้าถึงสื่อภาพยนตร์ได้กว้างขวางมากขึ้น จึงจำเป็นต้องยกเลิกพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และตราพระราชบัญญัตินี้

3. ผู้เสนอร่างกฎหมาย

☑ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ☐ ประชาชนเข้าชื่อเสนอกฎหมาย

นายอภิสิทธิ์ ไล่สัตรูไกล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ เป็นผู้เสนอ

ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. .... นี้ เสนอยกเลิกกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฉบับปัจจุบัน (พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551) และบัญญัติกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ฉบับใหม่ เนื่องจากกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมีบทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งมีการจำกัดเสรีภาพเกินสมควร จนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย ไม่สามารถทัดเทียมกับนานาอารยประเทศ

โดยเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญจากเดิมในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติให้มีภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาครัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย เปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติ และการยกเลิกการกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ รวมถึงการปรับเกณฑ์อายุผู้ชมภาพยนตร์เพื่อลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ ตลอดจนการปรับมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก การยกเลิกบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ซึ่งหมดความจำเป็นในปัจจุบัน และการยกเลิกโทษทางอาญาโดยให้ใช้มาตรการปรับทางพินัยแทน เพื่อให้ผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม และสนับสนุนเสรีภาพของประชาชนในการเข้าถึงสื่อภาพยนตร์ได้กว้างขวางมากขึ้น

2. ตารางเปรียบเทียบร่างกฎหมาย

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	**ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....**
มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551”	**มาตรา 1** พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาพยนตร์***และวีดิทัศน์*** พ.ศ. ....”
มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป	**มาตรา 2** พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป
มาตรา 3 ให้ยกเลิก (1) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473	**มาตรา 3** ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	**ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....**
(2) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2479 (3) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 ลงวันที่ 9 กันยายน พุทธศักราช 2515 (4) พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530	
มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ “ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์ “วีดิทัศน์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะที่มีภาพประกอบหรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง “ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดงภาพยนตร์และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย	**มาตรา 4** ในพระราชบัญญัตินี้ “ภาพยนตร์” หมายความว่า ~~วัสดุ~~สื่อที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง~~แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์~~ ~~“วีดิทัศน์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะที่มีภาพประกอบหรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง~~ “ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์~~ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดงภาพยนตร์และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย~~ที่มีคุณสมบัติข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้ (1) ภาพยนตร์ที่ผู้สร้างภาพยนตร์เป็นผู้มีสัญชาติไทยและเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
“สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า การผลิต ถ่าย อัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อให้เป็นภาพยนตร์	(2) ภาพยนตร์ที่ใช้แรงงานสร้างสรรค์เป็นบุคคลสัญชาติไทยไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่ง และมีผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ที่มีสำนักงานใหญ่จดทะเบียนอยู่ในประเทศไทย (3) ภาพยนตร์อื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการกำหนด “ภาพยนตร์ต่างประเทศ” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่มิใช่ภาพยนตร์ไทย “สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า การผลิต ถ่าย อัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อให้เป็นภาพยนตร์ “ผู้สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ให้มีหน้าที่ควบคุมแรงงานสร้างสรรค์ในกระบวนการผลิต ถ่าย อัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ ให้ออกมาเป็นภาพยนตร์ หรือหากไม่ปรากฏบุคคลดังกล่าว ให้หมายความถึงเจ้าของลิขสิทธิ์ลำดับแรกของภาพยนตร์นั้น “ผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจเพื่อแสวงผลกำไรจากการสร้าง จัดจำหน่าย หรือนำเข้าภาพยนตร์ “แรงงานสร้างสรรค์” หมายความว่า บุคคลที่อยู่ในกระบวนการการผลิตภาพยนตร์ แต่ไม่รวมถึงผู้สร้างภาพยนตร์ และผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
“ฉาย” หมายความว่า การนำภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์มากระทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพและเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย	“ฉาย” หมายความว่า การนำภาพยนตร์***หรือวีดิทัศน์***มากระทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพและเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย
“สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ แล้วแต่กรณี	“สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์***หรือวีดิทัศน์*** แล้วแต่กรณี
“โรงภาพยนตร์” หมายความว่า สถานที่ฉายภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เท่าที่มิได้อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ (1) อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์ (2) สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์ (3) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	“โรงภาพยนตร์” หมายความว่า สถานที่ฉายภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เท่าที่มิได้อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ (1) อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์ (2) สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์ (3) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
“ร้านวีดิทัศน์” หมายความว่า สถานที่ที่จัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์	***“ร้านวีดิทัศน์” หมายความว่า สถานที่ที่จัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์*** <u>“โรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก” หมายความว่า โรงภาพยนตร์ที่มีความจุคนไม่เกินห้าสิบคน หรือสถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์ ที่มีพื้นที่สุทธิไม่เกินหนึ่งร้อยตารางเมตร</u>
“หมายเลขรหัส” หมายความว่า หมายเลขที่กำหนดสำหรับภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ที่ผ่านการพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการแล้ว	“หมายเลขรหัส” หมายความว่า หมายเลขที่กำหนดสำหรับภาพยนตร์***หรือวีดิทัศน์***ที่ผ่านการพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการแล้ว

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ	“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการภาพยนตร์**และวีดิทัศน์**แห่งชาติ
“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ	“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการภาพยนตร์**และวีดิทัศน์**แห่งชาติ
“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี	“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี
“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้	“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งให้มีอำนาจเข้าไปในสถานที่สร้างภาพยนตร์ จะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญระดับเจ็ดหรือเทียบเท่า	พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งให้มีอำนาจเข้าไปในสถานที่สร้างภาพยนตร์ จะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญระดับเจ็ดหรือเทียบเท่า
“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นในกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ	“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นในกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ
“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้	“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
มาตรา 5 ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนายทะเบียนกลางมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร	**มาตรา 5** ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนายทะเบียนกลางมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	**ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....**
ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน	ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน
มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน พนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้	**มาตรา 6** ให้***รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา***และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน พนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้
หมวด 1 คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ	หมวด 1 คณะกรรมการภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***แห่งชาติ
มาตรา 7 ให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวง	**มาตรา 7** ให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***แห่งชาติประกอบด้วย ***นายกรัฐมนตรี*** <u>รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม</u>เป็นประธานกรรมการ ***รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม*** <u>ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม</u>เป็นรองประธาน***กรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา***เป็นรองประธาน***กรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวง***

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
ศึกษาธิการ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสิบเอ็ดคน เป็นกรรมการ และให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ	***ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร*** และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกิน ***สิบเอ็ด***สิบหกคนเป็นกรรมการ และ***ให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม***อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ วีดิทัศน์ โทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่อาจารย์ในสถาบันการศึกษาของรัฐ ด้านละหนึ่งคน และผู้แทนนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ จำนวนเจ็ดคน	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ต้องประกอบด้วย***ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ วีดิทัศน์ โทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่อาจารย์ในสถาบันการศึกษาของรัฐ ด้านละหนึ่งคน และผู้แทนนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ จำนวนเจ็ดคน*** (1) ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นอาจารย์หรือนักวิชาการที่มีประสบการณ์ทางด้านนิเทศศาสตร์หรือสื่อสารมวลชนหรือภาพยนตร์ไม่ต่ำกว่าสองปีจำนวนสามคน (2) ตัวแทนผู้สร้างภาพยนตร์จำนวนสองคน (3) ตัวแทนผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์จำนวนสามคน (4) ตัวแทนองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคที่จัดตั้งตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนสองคน

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
	(5) ตัวแทนแรงงานสร้างสรรค์จำนวนหกคน โดยคัดเลือกผู้แทนจากสาขาความเชี่ยวชาญด้านการผลิตภาพยนตร์ที่ได้รับการรับรองความสามารถและทักษะในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับภาพยนตร์จากคณะกรรมการตามมาตรา 9 (6) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (1) ถึง (5) ต้องมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เว้นแต่อาจารย์ในสถาบันการศึกษาของรัฐ รัฐมนตรีออกประกาศให้บุคคลที่ประสงค์จะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตาม (1) ถึง (5) สมัครเข้ารับการแต่งตั้ง โดยกำหนดเวลารับสมัครไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ส่วนการหาตัวแทนตาม (2) ถึง (4) หากมีผู้สมัครมากกว่าจำนวนตำแหน่งของกรรมการ ให้ใช้วิธีการเลือกกันเองระหว่างผู้สมัครเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในแต่ละสาขานั้นก่อนเสนอชื่อให้รัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งตามวรรคแรก และให้รัฐมนตรีเปิดเผยรายชื่อบุคคลที่มีคุณสมบัติได้รับการแต่งตั้งต่อสาธารณะ เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนการแต่งตั้ง ทั้งนี้ ภายในกำหนดเวลาตามมาตรา 11 ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา
มาตรา 8 ให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการรับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการ	**มาตรา 8** ให้*สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม*สำนักงานกรมส่งเสริมวัฒนธรรม ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการรับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการ

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 9 คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้	**มาตรา 9** คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้
(1) เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ต่อคณะรัฐมนตรี	(1) เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***ต่อคณะรัฐมนตรี
(2) กำหนดมาตรการในการส่งเสริมให้มีการสร้างภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่มีลักษณะสร้างสรรค์ ส่งเสริมการเรียนรู้ หรือมีคุณค่าในทางศิลปวัฒนธรรมในรูปแบบที่คนทุกกลุ่มรวมทั้งคนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้	***(2) กำหนดมาตรการในการส่งเสริมให้มีการสร้างภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่มีลักษณะสร้างสรรค์ ส่งเสริมการเรียนรู้ หรือมีคุณค่าในทางศิลปวัฒนธรรมในรูปแบบที่คนทุกกลุ่มรวมทั้งคนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้***
(3) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์และวีดิทัศน์	***(3)*** (2) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์***และวีดิทัศน์*** รวมถึงการออกกฎกระทรวงและประกาศตามพระราชบัญญัตินี้
(4) เสนอคำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและประกาศตามพระราชบัญญัตินี้	***(4) เสนอคำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและประกาศตามพระราชบัญญัตินี้***
(5) ออกประกาศกำหนดสัดส่วนระหว่างภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ตาม (1) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา 4	***(5)*** (3) ออกประกาศกำหนดสัดส่วนระหว่างภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ตาม (1) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา 4 โดยให้คณะกรรมการทบทวนประกาศที่ออกตามมาตรานี้ทุกสองปี
	(4) ออกประกาศกำหนดคุณสมบัติของภาพยนตร์ไทยตาม (3) ของบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์ไทย” ในมาตรา 4

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
(6) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนและคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์	***(6)*** (5) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนและคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์*** (6) พิจารณาให้การรับรองการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ให้นิติบุคคลหรือสมาคม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา
(7) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย	(7) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย
ประกาศตาม (5) ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา	ประกาศตาม ***(5)*** (3) และ (4) ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ให้กระทรวงวัฒนธรรมกำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์ และมาตรการที่คณะกรรมการ เสนอหรือกำหนดตาม (1) และ (2)	เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์***และวีดิทัศน์*** ให้กระทรวงวัฒนธรรมกำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***ตามนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์ และมาตรการที่คณะกรรมการเสนอหรือกำหนดตาม (1) ***และ (2)***
มาตรา 10 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้	**มาตรา 10** กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้
(1) มีสัญชาติไทย	(1) เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทย
(2) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์	(2) มีอายุไม่ต่ำกว่า***สามสิบห้าปี***ยี่สิบห้าปีบริบูรณ์และมีประสบการณ์ในสาขาที่เกี่ยวข้องไม่ต่ำกว่า 5 ปี
(3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย	(3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
(4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจเพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือถือว่ากระทำการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ	(4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ~~(5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ~~ ~~(6)~~ (5) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจเพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือถือว่ากระทำการทุจริต ~~และประพฤติมิชอบ~~ในวงราชการ
มาตรา 11 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งสามปี ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระแต่ยังมิได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้	**มาตรา 11** กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งสามปี <u>ให้รัฐมนตรีดำเนินการสรรหากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ภายในสามสิบวันก่อนกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นตำแหน่งตามวาระ และให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่สิ้นสุดกระบวนการตามมาตรา 7</u> ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระแต่<u>รัฐมนตรี</u>ยังมิได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ <u>เนื่องจากเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงได้</u> ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้
มาตรา 12 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ	**มาตรา 12** นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
(1) ตาย (2) ลาออก (3) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ (4) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา 10	(1) ตาย (2) ลาออก (3) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ (4) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา 10 (5) ขาดการประชุมติดต่อกันสี่ครั้ง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากประธานกรรมการ
มาตรา 13 ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่ดำเนินการเพื่อให้มีการแต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้	**มาตรา 13** ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่ดำเนินการเพื่อให้มีการแต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้
มาตรา 14 การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม	**มาตรา 14** การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการ**คนใดคนหนึ่ง**ตามลำดับ เป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็น ประธานในที่ประชุม

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด ในการประชุมถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม	การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด ในการประชุมถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม
มาตรา 15 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้ ให้นำความในมาตรา 14 มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม	**มาตรา 15** ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้ ให้นำความในมาตรา 14 มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม
หมวด 2 คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ **มาตรา 16** ให้มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์คณะหนึ่งหรือหลายคณะ โดยแต่ละคณะให้ประกอบด้วยบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 18 (1) ให้มีจำนวนไม่เกินเก้าคน โดยแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านการต่างประเทศ ภาพยนตร์ ศิลปวัฒนธรรม สื่อสารมวลชน หรือสิ่งแวดล้อม ซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการภาพยนตร์	หมวด 2 คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์*** **มาตรา 16** ให้มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***คณะหนึ่งหรือหลายคณะ โดยแต่ละคณะให้ประกอบด้วยบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 18 (1) ให้มีจำนวนไม่เกินเก้าคน โดยแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านการต่างประเทศ ภาพยนตร์ ศิลปวัฒนธรรม สื่อสารมวลชน หรือสิ่งแวดล้อม ซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการภาพยนตร์

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	**ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....**
คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 18 (2) (3) (4) และ (5) ให้มีจำนวนไม่เกินเจ็ดคน โดยแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ วีดิทัศน์ โทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม หรือการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งต้องแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนไม่เกินสี่คนและจากภาคเอกชนจำนวนไม่เกินสามคน	คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 18 (2) ***(3) (4)*** และ ***(5)*** (3) ให้มีจำนวนไม่เกินเจ็ดคน โดยแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาพยนตร์ ***วีดิทัศน์*** โทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น หรือการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งต้องแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนไม่เกิน***สี่***สอง**คน**และจากภาคเอกชนจำนวนไม่เกิน***สาม***ห้า**คน**
มาตรา 17 ให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา 18 (2) (3) (4) (5) และ (6) ให้สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา 18 (1)	**มาตรา 17** ให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์*** รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์*** ตามมาตรา 18 ***(2) (3) (4) (5) และ (6)*** ***ให้สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา 18 (1)***
มาตรา 18 คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (1) อนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร	**มาตรา 18** คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้ (1) ***อนุญาต***รับจดแจ้งการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
(2) ตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร (3) อนุญาตการนำวีดิทัศน์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร (4) อนุญาตการนำสื่อโฆษณาออกโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ในราชอาณาจักร (5) อนุญาตการส่งภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ออกไปนอกราชอาณาจักร (6) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย	(2) ตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ***(3) อนุญาตการนำวีดิทัศน์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร*** ***(4) อนุญาตการนำสื่อโฆษณาออกโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ในราชอาณาจักร*** ***(5) อนุญาตการส่งภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ออกไปนอกราชอาณาจักร*** ***(6)*** (3) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***หรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย
มาตรา 19 ให้นำความในมาตรา 10 มาตรา 11 มาตรา 12 มาตรา 13 มาตรา 14 และมาตรา 15 มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยอนุโลม	**มาตรา 19** ให้นำความในมาตรา 10 มาตรา 11 มาตรา 12 มาตรา 13 มาตรา 14 และมาตรา 15 มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***โดยอนุโลม
หมวด 3 การประกอบกิจการภาพยนตร์ **มาตรา 20** ผู้ใดประสงค์จะสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขออนุญาตพร้อมด้วยบทภาพยนตร์ เค้าโครง และเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่จะสร้างต่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์และหน่วยงาน	หมวด 3 การประกอบกิจการภาพยนตร์ **มาตรา 20** ผู้ใดประสงค์จะสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขอ***อนุญาต***<u>จดแจ้ง</u>พร้อมด้วยบทภาพยนตร์ เค้าโครง และเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่จะสร้างต่อ***สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และต้องได้รับอนุญาตจาก***คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
ของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ที่จะใช้สร้างภาพยนตร์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ที่จะใช้สร้างภาพยนตร์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ***การขออนุญาตและการอนุญาต***<u>การยื่นคำขอจดแจ้ง</u>ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา
มาตรา 21 ผู้รับอนุญาตตามมาตรา 20 ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ตามบทภาพยนตร์และเค้าโครงตลอดจนเงื่อนไขที่ได้รับอนุญาต โดยคำนึงถึงฉากที่ถ่ายทำ บทสนทนา และสถานที่ถ่ายทำเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สภาพสังคม และสิ่งแวดล้อม	**มาตรา 21** ***ผู้รับอนุญาต***<u>ผู้จดแจ้ง</u>ตามมาตรา 20 ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ตามบทภาพยนตร์ และเค้าโครงตลอดจนเงื่อนไขที่ได้***รับอนุญาตโดยคำนึงถึงฉากที่ถ่ายทำ บทสนทนา และสถานที่ถ่ายทำเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สภาพสังคม และสิ่งแวดล้อม***<u>จดแจ้งไว้</u>
มาตรา 22 การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรดังต่อไปนี้ ไม่ต้องขออนุญาต (1) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (2) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัว (3) ภาพยนตร์ที่มีการสร้างในต่างประเทศและได้นำมาใช้บริการตามกระบวนการหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ในราชอาณาจักร ซึ่งได้แจ้งต่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา (4) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	**มาตรา 22** การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรดังต่อไปนี้ ไม่ต้อง***ขออนุญาต***<u>ยื่นคำขอจดแจ้งตามมาตรา 20</u> (1) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (2) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัว (3) ภาพยนตร์ที่มีการสร้างในต่างประเทศและได้นำมาใช้บริการตามกระบวนการหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ในราชอาณาจักร ***ซึ่งได้แจ้งต่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา*** (4) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 23 ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ในลักษณะที่ไม่เป็นการบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคง และเกียรติภูมิของประเทศไทย ผู้สร้างภาพยนตร์ผู้ใดสงสัยว่าการสร้างภาพยนตร์ของตนจะเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง อาจขอให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนดำเนินการสร้างได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์จะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ซึ่งขอความเห็นทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าคณะกรรมการ พิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ให้ความเห็นชอบแล้ว การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ค่าป่วยการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง	***มาตรา 23*** *ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ในลักษณะที่ไม่เป็นการบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคง และเกียรติภูมิของประเทศไทย* *ผู้สร้างภาพยนตร์ผู้ใดสงสัยว่าการสร้างภาพยนตร์ของตนจะเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง อาจขอให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนดำเนินการสร้างได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์จะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ซึ่งขอความเห็นทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ให้ความเห็นชอบแล้ว* *การขอความเห็นและค่าป่วยการในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ค่าป่วยการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน* *การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง*
มาตรา 24 ในกรณีที่การสร้างภาพยนตร์มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อ	***มาตรา 24*** *ในกรณีที่การสร้างภาพยนตร์มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อ*

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
สิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการปรับปรุงสิ่งดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ทั้งนี้ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	*สิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการปรับปรุงสิ่งดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ทั้งนี้ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง*
มาตรา 25 ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	**มาตรา 23** ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องผ่านการตรวจพิจารณาและ*ได้รับอนุญาต*จัดประเภทจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์*และวีดิทัศน์* *การขออนุญาตและการอนุญาต*ขั้นตอนวิธีการขอตรวจพิจารณาจัดประเภทให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา
มาตรา 26 ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา 25 ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์กำหนดด้วยว่าภาพยนตร์ดังกล่าวจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ดังต่อไปนี้ (1) ภาพยนตร์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้และควรส่งเสริมให้มีการดู (2) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป (3) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มีอายุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป	**มาตรา 24** ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา 23 ให้ผู้ขอตรวจพิจารณาและจัดประเภทเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์*และวีดิทัศน์กำหนดด้วยว่า* พร้อมข้อเสนอว่าภาพยนตร์ดังกล่าวควรจัดอยู่ใน*ภาพยนตร์*ประเภทใด ดังต่อไปนี้ *(1) ภาพยนตร์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้และควรส่งเสริมให้มีการดู* (1) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป (2) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มีอายุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป
(4) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มีอายุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป (5) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป (6) ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู	(3) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มีอายุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป (4) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป *(6) ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู*

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
(7) ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร ความใน (6) มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ดูซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรส หลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	*(7) ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร* *ความใน (6) มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ดูซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรส* หลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
มาตรา 27 ภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 25 (1) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (2) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัว (3) ภาพยนตร์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น (4) ภาพยนตร์ที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์ระหว่างประเทศตามที่คณะกรรมการกำหนด (5) ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์และผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว (6) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ภาพยนตร์ตาม (2) (4) และ (6) หากนำออกฉายเป็นการทั่วไป ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 25	**มาตรา 25** ภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและ*ได้รับอนุญาต*<u>จัดประเภท</u>ตามมาตรา 23 (1) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (2) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัว (3) ภาพยนตร์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น (4) ภาพยนตร์ที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์ระหว่างประเทศตามที่คณะกรรมการกำหนด (5) ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์และผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว (6) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ภาพยนตร์ตาม (2) (4) และ (6) หากนำออกฉายเป็นการทั่วไป ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 23

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
ภาพยนตร์ตาม (5) หากนำออกฉายทางสื่อประเภทอื่น หรือนำออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 25	ภาพยนตร์ตาม (5) หากนำออกฉายทางสื่อประเภทอื่น หรือนำออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับ***อนุญาต***การจัดประเภทตามมาตรา 23
มาตรา 28 การตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ให้นำความในมาตรา 26 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ภาพยนตร์ตามมาตรา 26 (5) และ (6) ให้ฉายทางโทรทัศน์ได้ในระหว่างเวลาที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	**มาตรา 26** การตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ให้นำความในมาตรา 24 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ภาพยนตร์ตามมาตรา 24 (3) และ(4) ให้ฉายทางโทรทัศน์ได้ในระหว่าง<u>ช่วง</u>เวลาที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา
มาตรา 29 ในการพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตามมาตรา 25 ถ้าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เห็นว่าภาพยนตร์ใดมีเนื้อหาที่เป็นการบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐและเกียรติภูมิของประเทศไทย ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีอำนาจสั่งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขหรือตัดทอนก่อนอนุญาต หรือจะไม่อนุญาตก็ได้	***มาตรา 29*** ***ในการพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตามมาตรา 25 ถ้าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เห็นว่าภาพยนตร์ใดมีเนื้อหาที่เป็นการบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐและเกียรติภูมิของประเทศไทย ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีอำนาจสั่งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขหรือตัดทอนก่อนอนุญาต หรือจะไม่อนุญาตก็ได้***
ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 25 มิให้ถือว่าภาพยนตร์นั้นมีลักษณะที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง	***ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 25 มิให้ถือว่าภาพยนตร์นั้นมีลักษณะที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง***

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 30 ภายใต้บังคับมาตรา 29 การอนุญาตให้นำภาพยนตร์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ไม่คุ้มครองผู้รับอนุญาตตามมาตรา 25 ให้พ้นจากความรับผิดในทางแพ่ง ทางอาญา หรือจากการกระทำที่ต้องรับผิดตามกฎหมายอื่นอันเกิดจากการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์	***มาตรา 30*** ***ภายใต้บังคับมาตรา 29 การอนุญาตให้นำภาพยนตร์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ไม่คุ้มครองผู้รับอนุญาตตามมาตรา 25 ให้พ้นจากความรับผิดในทางแพ่ง ทางอาญา หรือจากการกระทำที่ต้องรับผิดตามกฎหมายอื่นอันเกิดจากการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์***
มาตรา 31 ให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสลงบนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 25 ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเห็นสมควรอาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขออัดหรือบันทึกคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต รวมทั้งประเภทของภาพยนตร์ไว้บนภาพยนตร์และบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้นด้วยก็ได้ การกำหนดหมายเลขรหัส ลักษณะเครื่องหมายการอนุญาตและประเภทของภาพยนตร์ หรือคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตแล้ว ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด	**มาตรา 27** ให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายการ***อนุญาต***จัดประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสลงบนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับการจัดประเภทตามมาตรา 23 ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเห็นสมควรอาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขออัดหรือบันทึกคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณา***และได้รับอนุญาต***จัดประเภท รวมทั้งประเภทของภาพยนตร์ไว้บนภาพยนตร์และบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้นด้วยก็ได้ การกำหนดหมายเลขรหัส ลักษณะเครื่องหมายการ***อนุญาตและ***ประเภทของภาพยนตร์ หรือคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ได้ผ่านการตรวจพิจารณา***และได้รับอนุญาต***จัดประเภทแล้วให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 32 ให้นายทะเบียนกลางเก็บสำเนาภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 25 ไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งชุด ให้นายทะเบียนกลางส่งสำเนาภาพยนตร์ที่หมดความจำเป็นต้องใช้ในการตรวจสอบให้หอภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเก็บรักษาไว้ เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษา สำเนาภาพยนตร์จะจัดทำในรูปของวัสดุใดก็ได้	**มาตรา 28** ให้นายทะเบียนกลางเก็บสำเนาภาพยนตร์ที่ได้รับ~~อนุญาต~~การจัดประเภทตามมาตรา 23 ไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งชุด ให้นายทะเบียนกลางส่งสำเนาภาพยนตร์ที่หมดความจำเป็นต้องใช้ในการตรวจสอบให้หอภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเก็บรักษาไว้ เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษา สำเนาภาพยนตร์จะจัดทำในรูปของวัสดุใดก็ได้
มาตรา 33 ให้นำความในมาตรา 25 มาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 31 และมาตรา 32 วรรคหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาภาพยนตร์โดยอนุโลม	**มาตรา 29** ให้นำความในมาตรา 23 มาตรา 27 และมาตรา 28 รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาภาพยนตร์โดยอนุโลม
มาตรา 34 ห้ามผู้ใดส่งภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	***มาตรา 34*** *ห้ามผู้ใดส่งภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์* *การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา*
มาตรา 35 การส่งภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา 34 (1) ภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตให้สร้างตามมาตรา 20 (2) ภาพยนตร์ตามมาตรา 22	***มาตรา 35*** *การส่งภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา 34* ***(1)*** *ภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตให้สร้างตามมาตรา 20* ***(2)*** *ภาพยนตร์ตามมาตรา 22*

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
(3) ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา 25 (4) ภาพยนตร์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง	***(3) ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา 25*** ***(4) ภาพยนตร์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง***
มาตรา 36 การพิจารณาและอนุญาตตามมาตรา 25 มาตรา 33 และมาตรา 34 คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์จะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าอนุญาต	**มาตรา 30** การพิจารณา***และอนุญาต***จัดประเภทตามมาตรา 23 และ มาตรา 29 ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์จะต้อง***พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ ถ้าพิจารณาแล้วไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่า***อนุญาต***เห็นชอบกับการเสนอจัดประเภทของผู้ขอ
มาตรา 37 ห้ามผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับโรงภาพยนตร์แต่ละโรง ยกเว้นใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตาม (2) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา 4 ให้ใช้ได้ทั่วราชอาณาจักร การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง	**มาตรา 31** ห้ามผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับโรงภาพยนตร์แต่ละโรง ยกเว้นใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตาม (2) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา 4 ให้ใช้ได้ทั่วราชอาณาจักร การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ความในวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม ไม่ใช้บังคับกับผู้ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
	ผู้ที่ประสงค์ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก มีหน้าที่จดแจ้งการประกอบกิจการต่อนายทะเบียน การจดแจ้งการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ กำหนดในกฎกระทรวง
มาตรา 38 ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์แต่ละแห่ง การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง	**มาตรา 32** ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์แต่ละแห่ง การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง
มาตรา 39 ผู้ที่จะขออนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา 37 หรือมาตรา 38 ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี (3) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (4) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา	**มาตรา 33** ผู้ที่จะขออนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา 31 หรือมาตรา 32 ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ***(2) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี*** ***(3)*** (2) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ***(4) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา***

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
(5) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 37 หรือมาตรา 38	***(5)*** (3) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 31 หรือมาตรา 32
(6) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 37 หรือมาตรา 38 เว้นแต่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตและเวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง	***(6)*** (4) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 31 หรือมาตรา 32 เว้นแต่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตและเวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง
มาตรา 40 ใบอนุญาตตามมาตรา 37 และมาตรา 38 ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุและเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาตและการให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง	**มาตรา 34** ใบอนุญาตตามมาตรา 31 และมาตรา 32 ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุและเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาตและการให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง
มาตรา 41 ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 37 และมาตรา 38 ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ	**มาตรา 35** ผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จดแจ้งตามมาตรา 31 และมาตรา 32 ต้องแสดงใบอนุญาตหรือใบจดแจ้งไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 42 ถ้าใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือบกพร่องในสาระสำคัญให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งต่อนายทะเบียนและยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงกรณีดังกล่าว การขอใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	**มาตรา 36** ถ้าใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือบกพร่องในสาระสำคัญให้ผู้รับใบอนุญาต<u>หรือผู้จดแจ้ง</u>แจ้งต่อนายทะเบียนและยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงกรณีดังกล่าว การขอใบแทนใบอนุญาต<u>หรือใบจดแจ้ง</u>และการออกใบแทนใบอนุญาต<u>หรือใบจดแจ้ง</u>ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา
มาตรา 43 ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 37 หรือมาตรา 38 จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายจะต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 25 และมีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์และหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา 31	**มาตรา 37** ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาต<u>หรือผู้จดแจ้ง</u>ตามมาตรา 31 หรือมาตรา 32 จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายจะต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณา~~และได้รับอนุญาต~~<u>จัดประเภท</u>ตามมาตรา 23 และมีการแสดงเครื่องหมาย~~การอนุญาต~~ <u>การจัด</u>ประเภทของภาพยนตร์และหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา 27
มาตรา 44 ให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 37 แจ้งประเภทของภาพยนตร์ที่นำออกฉายแต่ละเรื่องไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนในบริเวณโรงภาพยนตร์ ห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 37 ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดตามมาตรา 26 (6) เข้าไปในโรงภาพยนตร์	**มาตรา 38** ให้ผู้รับใบอนุญาต<u>หรือผู้จดแจ้ง</u>ตามมาตรา 31 แจ้งประเภทของภาพยนตร์ที่นำออกฉายแต่ละเรื่องไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนในบริเวณโรงภาพยนตร์ ห้ามผู้รับใบอนุญาต<u>หรือผู้จดแจ้ง</u>ตามมาตรา 31 ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดตามมาตรา 24 (2) และ (3)

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
ในระหว่างที่ทำการฉายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทดังกล่าว	เข้าไปในโรงภาพยนตร์ในระหว่างที่ทำการฉายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทดังกล่าว
มาตรา 45 ห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 38 ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา 26 (6) ให้แก่ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดไว้สำหรับภาพยนตร์ประเภทดังกล่าว	**มาตรา 39** ห้ามผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 32 ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา 24 (2) และ (3) ให้แก่ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดไว้สำหรับภาพยนตร์ประเภทดังกล่าว
มาตรา 46 การฉายภาพยนตร์ในสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถดูได้ ต้องเป็นภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา 26 (1) หรือ (2)	**มาตรา 40** การฉายภาพยนตร์ในสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถดูได้ ต้องเป็นภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา 24 (1)
หมวด 4 การประกอบกิจการวีดิทัศน์	***หมวด 4*** ***การประกอบกิจการวีดิทัศน์***
มาตรา 47 วีดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	***มาตรา 47*** *วีดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์* *การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา*
มาตรา 48 วีดิทัศน์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 47 (1) วีดิทัศน์ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นการส่วนตัว (2) วีดิทัศน์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสร้างขึ้น	***มาตรา 48*** *วีดิทัศน์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 47* ***(1)*** *วีดิทัศน์ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นการส่วนตัว* ***(2)*** *วีดิทัศน์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสร้าง*

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
เพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น (3) วีดิทัศน์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง วีดิทัศน์ตาม (1) และ (3) หากนำออกฉายเป็นการทั่วไป ให้เช่า หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 47	*ขึ้น เพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น* *(3) วีดิทัศน์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง* *วีดิทัศน์ตาม (1) และ (3) หากนำออกฉายเป็นการทั่วไป ให้เช่า หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 47*
มาตรา 49 ห้ามผู้ใดส่งวีดิทัศน์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	***มาตรา 49*** *ห้ามผู้ใดส่งวีดิทัศน์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์* *การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา*
มาตรา 50 การส่งวีดิทัศน์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา 49 (1) วีดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา 47 (2) วีดิทัศน์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 48 วรรคหนึ่ง	***มาตรา 50*** *การส่งวีดิทัศน์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา 49* *(1) วีดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา 47* *(2) วีดิทัศน์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 48 วรรคหนึ่ง*
มาตรา 51 ให้นำความในมาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 31 มาตรา 32 วรรคหนึ่ง และมาตรา 36 มาใช้บังคับแก่วีดิทัศน์โดยอนุโลม	***มาตรา 51*** *ให้นำความในมาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 31 มาตรา 32 วรรคหนึ่ง และมาตรา 36 มาใช้บังคับแก่วีดิทัศน์โดยอนุโลม*

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 52 ให้นำความในมาตรา 47 และมาตรา 51 รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาวีดิทัศน์โดยอนุโลม	***มาตรา 52*** *ให้นำความในมาตรา 47 และมาตรา 51 รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาวีดิทัศน์โดยอนุโลม*
มาตรา 53 ห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับร้านวีดิทัศน์แต่ละแห่ง การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ที่ตั้งอยู่ในสถานบริการที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การออกกฎกระทรวงตามวรรคสามจะกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอาคารหรือสถานที่ตั้งของร้านวีดิทัศน์ด้วยก็ได้	***มาตรา 53*** *ห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน* *ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับร้านวีดิทัศน์แต่ละแห่ง* *การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง* *ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ที่ตั้งอยู่ในสถานบริการที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ* *เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การออกกฎกระทรวงตามวรรคสามจะกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอาคารหรือสถานที่ตั้งของร้านวีดิทัศน์ด้วยก็ได้*
มาตรา 54 ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์แต่ละแห่ง	***มาตรา 54*** *ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน* *ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์แต่ละแห่ง*

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง	*การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง*
มาตรา 55 ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 38 ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 54 ด้วย	***มาตรา 55*** *ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 38 ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 54 ด้วย*
มาตรา 56 ใบอนุญาตตามมาตรา 53 และมาตรา 54 ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้นำความในมาตรา 40 วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับแก่การต่ออายุใบอนุญาตโดยอนุโลม	***มาตรา 56*** *ใบอนุญาตตามมาตรา 53 และมาตรา 54 ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้นำความในมาตรา 40 วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับแก่การต่ออายุใบอนุญาตโดยอนุโลม*
มาตรา 57 ให้นำความในมาตรา 39 มาตรา 41 และมาตรา 42 มาใช้บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์และการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์โดยอนุโลม	***มาตรา 57*** *ให้นำความในมาตรา 39 มาตรา 41 และมาตรา 42 มาใช้บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์และการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์โดยอนุโลม*
มาตรา 58 วีดิทัศน์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 53 หรือมาตรา 54 จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายจะต้องมีลักษณะเช่นเดียวกับวีดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 47 และมีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา 31 ซึ่งนำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 51	***มาตรา 58*** *วีดิทัศน์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 53 หรือมาตรา 54 จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉายให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายจะต้องมีลักษณะเช่นเดียวกับวีดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา 47 และมีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา 31 ซึ่งนำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 51*

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 59 การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์จะต้องกระทำในวัน เวลา และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การออกกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดเวลาในการเข้าใช้บริการของผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรสด้วยก็ได้	***มาตรา 59*** *การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์จะต้องกระทำในวัน เวลา และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง* *เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน การออกกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดเวลาในการเข้าใช้บริการของผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรสด้วยก็ได้*
มาตรา 60 ในกรณีที่มีการขออนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์และกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ในสถานที่เดียวกัน จะต้องแยกพื้นที่ในการให้บริการออกจากกัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	***มาตรา 60*** *ในกรณีที่มีการขออนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์และกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ในสถานที่เดียวกัน จะต้องแยกพื้นที่ในการให้บริการออกจากกัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ*
หมวด 5 นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ **มาตรา 61** เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (1) เข้าไปในสถานที่ที่มีการสร้างภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ ร้านวีดิทัศน์ สถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบภาพยนตร์ วีดิทัศน์ สื่อโฆษณา	หมวด 4 นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ **มาตรา 41** เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (1) เข้าไปในสถานที่ที่มีการสร้างภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ ***ร้านวีดิทัศน์*** สถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์***หรือวีดิทัศน์*** ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบภาพยนตร์ ***วีดิทัศน์*** สื่อโฆษณา

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
หรือการกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ (2) ตรวจ ค้น อายัด หรือยึดภาพยนตร์ วีดิทัศน์ หรือสื่อโฆษณาในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น (3) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนมาตรา 21 หรือมาตรา 23 วรรคหนึ่ง (4) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ หรือวีดิทัศน์ ที่ฝ่าฝืนมาตรา 25 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 47 วรรคหนึ่ง	หรือการกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ***(2) ตรวจ ค้น อายัด หรือยึดภาพยนตร์ วีดิทัศน์ หรือสื่อโฆษณาในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น*** ***(3)*** (2) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนมาตรา 20 หรือ มาตรา 21 ***(4)*** (3) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ***หรือวีดิทัศน์*** ที่ฝ่าฝืนมาตรา 23 หรือมาตรา 29
(5) สั่งให้หยุดการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์สื่อโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา 25 วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 33 หรือมาตรา 47 ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 52 เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (1) หรือทำการค้นตาม (2) แล้วถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นก็ได้ การค้นตาม (2) ต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเนิ่นช้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้หลักฐานดังกล่าวจะถูกยักย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนสภาพไปจากเดิม ให้ดำเนินการค้น อายัด หรือยึดหลักฐานที่	***(5) สั่งให้หยุดการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์สื่อโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา 25 วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 33 หรือมาตรา 47 ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 52*** ***เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (1) หรือทำการค้นตาม (2) แล้วถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นก็ได้*** ***การค้นตาม (2) ต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเนิ่นช้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้หลักฐานดังกล่าวจะถูกยักย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนสภาพไปจากเดิม ให้ดำเนินการค้น อายัด หรือยึดหลักฐานที่***

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้โดยไม่ต้องมีหมายค้นแต่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น	*เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้โดยไม่ต้องมีหมายค้นแต่* นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น
มาตรา 62 ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ หรือสื่อโฆษณาที่ได้ยึดไว้ตามมาตรา 61 (2) ถ้าไม่ปรากฏเจ้าของ หรือพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลไม่พิพากษาให้ริบและผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองมิได้ร้องขอรับคืนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยึด หรือวันที่ทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือวันที่ศาลพิพากษาถึงที่สุด ให้ตกเป็นของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาหรือกระทรวงวัฒนธรรม แล้วแต่กรณี	***มาตรา 62*** *ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ หรือสื่อโฆษณาที่ได้ยึดไว้ตามมาตรา 61 (2) ถ้าไม่ปรากฏเจ้าของ หรือพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลไม่พิพากษาให้ริบและผู้เป็นเจ้าของ หรือผู้ครอบครองมิได้ร้องขอรับคืนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยึด หรือวันที่ทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือวันที่ศาลพิพากษาถึงที่สุด ให้ตกเป็นของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาหรือกระทรวงวัฒนธรรม แล้วแต่กรณี*
มาตรา 63 ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา 61 (3) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เพื่อพิจารณา	**มาตรา 42** ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา 41 (2) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์***และวีดิทัศน์***เพื่อพิจารณา

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	**ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....**
เพิกถอนการอนุญาตหรือห้ามสร้างภาพยนตร์ดังกล่าวต่อไป	เพิกถอนการอนุญาตหรือห้ามสร้างภาพยนตร์ดังกล่าวต่อไป
มาตรา 64 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 61 นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด	**มาตรา 43** ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 41 นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
มาตรา 65 ในการปฏิบัติหน้าที่ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา	**มาตรา 44** ในการปฏิบัติหน้าที่ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา
หมวด 6 การอุทธรณ์ **มาตรา 66** คำสั่งไม่อนุญาตตามมาตรา 20 มาตรา 25 มาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 47 มาตรา 49 หรือมาตรา 47 ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 52 คำสั่งเพิกถอนการอนุญาตหรือคำสั่งห้ามสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา 63 ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด	หมวด 5 การอุทธรณ์ **มาตรา45** คำสั่งไม่อนุญาตตามมาตรา 20 มาตรา 29 <u>คำสั่งไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอในการจัดประเภทตามมาตรา 24</u> คำสั่งเพิกถอนการอนุญาตหรือคำสั่งห้ามสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา 42 ของคณะกรรมการพิจารณาและภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้า<u>สามสิบ</u>วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 67 คำสั่งไม่ออกใบอนุญาต คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต คำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครอง คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของนายทะเบียนตามมาตรา 37 มาตรา 38 มาตรา 40 มาตรา 53 มาตรา 54 มาตรา 68 มาตรา 69 วรรคสอง มาตรา 70 มาตรา 71 หรือมาตรา 73 ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด	**มาตรา 46** คำสั่งไม่ออกใบอนุญาต<u>หรือไม่รับการจดแจ้ง</u> คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต คำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครอง คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต<u>หรือเพิกถอนการจดแจ้ง</u>ของนายทะเบียนตามมาตรา 31 มาตรา 32 มาตรา 34 มาตรา 47 มาตรา 48 วรรคสอง มาตรา 49 หรือมาตรา 51 ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายใน~~สิบห้า~~<u>สามสิบ</u>วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด
หมวด 7 บทกำหนดโทษ ส่วนที่ 1 โทษทางปกครอง **มาตรา 68** ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ใดฉายภาพยนตร์ไทยน้อยกว่าสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา 9 (4) ต้องชำระค่าปรับทางปกครองตามอัตราที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด ทั้งนี้ ไม่เกินสามแสนบาท	หมวด 6 บทกำหนดโทษ ส่วนที่ 1 โทษทางปกครอง **มาตรา 47** ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ใดฉายภาพยนตร์ไทยน้อยกว่าสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา 9 (3) ต้องชำระค่าปรับทางปกครองตามอัตราที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด ทั้งนี้ ไม่เกินสามแสนบาท <u>และปรับอีกไม่เกินวันละสามหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่</u>

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
อัตราค่าปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนกลางจะกำหนดให้แตกต่างกันสำหรับแต่ละจังหวัดก็ได้	อัตราค่าปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนกลางจะกำหนดให้แตกต่างกันสำหรับแต่ละจังหวัดก็ได้ <u>ความตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ไม่ใช้บังคับกับผู้ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก</u>
มาตรา 69 ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 37 หรือมาตรา 38 ผู้ใดดำเนินกิจการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 41 มาตรา 42 หรือมาตรา 44 วรรคหนึ่ง หรือผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 53 หรือมาตรา 54 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 41 หรือมาตรา 42 ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 57 ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด	**มาตรา 48** ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาต<u>หรือผู้จดแจ้ง</u>ตามมาตรา 31 หรือมาตรา 32 ผู้ใดดำเนินกิจการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 35 มาตรา 36 หรือมาตรา 38 วรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด
ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดค่าปรับทางปกครองในอัตราไม่เกินสองหมื่นบาทต่อวันตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่	ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดค่าปรับทางปกครองในอัตราไม่เกินสองหมื่นบาทต่อวันตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่
มาตรา 70 ในกรณีที่ปรากฏภายหลังว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 37 หรือมาตรา 38 ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 39 หรือผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 53 หรือมาตรา 54 ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 39 ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 57 ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว	**มาตรา 49** ในกรณีที่ปรากฏภายหลังว่าผู้รับใบอนุญาต<u>หรือผู้จดแจ้ง</u>ตามมาตรา 31 หรือมาตรา 32 ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ***หรือผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 53 หรือมาตรา 54 ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 39 ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา***

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
	57 ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว
มาตรา 71 ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 53 ประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา 59 หรือมาตรา 60 ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินครั้งละเก้าสิบวัน ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา 59 หรือมาตรา 60 อีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว	***มาตรา 71*** ***ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 53 ประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา 59 หรือมาตรา 60 ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินครั้งละเก้าสิบวัน*** ***ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา 59 หรือมาตรา 60 อีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว***
มาตรา 72 ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครองตามที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา 68 หรือมาตรา 69 ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม	**มาตรา 50** ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครองตามที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา 47 หรือมาตรา 48 ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม
มาตรา 73 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดถูกลงโทษปรับทางปกครองตามมาตรา 68 หรือมาตรา 69 และจงใจหรือเจตนากระทำความผิดที่ถูกลงโทษปรับทางปกครองซ้ำอีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว แล้วแต่กรณี	**มาตรา 51** ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดถูกลงโทษปรับทางปกครองตามมาตรา 47 หรือมาตรา 48 และจงใจหรือเจตนากระทำความผิดที่ถูกลงโทษปรับทางปกครองซ้ำอีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว แล้วแต่กรณี
มาตรา 74 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษปรับทางปกครองตามมาตรา 68 หรือมาตรา 69 เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการ ผู้จัดการ หรือ	**มาตรา 52** ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษปรับทางปกครองตามมาตรา 47 หรือมาตรา 48 เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการ ผู้จัดการ หรือ

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
ผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษปรับทางปกครองตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย	ผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษปรับทางปกครองตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย
ส่วนที่ 2 โทษอาญา **มาตรา 75** ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 20 วรรคหนึ่ง มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท	ส่วนที่ 2 โทษปรับเป็นพินัย **มาตรา 53** ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 20 วรรคหนึ่ง มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท
มาตรา 76 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 21 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินห้าแสนบาท	**มาตรา 54** ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 21 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินห้าแสนบาท
มาตรา 77 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 23 วรรคหนึ่ง หรือนำภาพยนตร์ตามมาตรา 26 (7) ออกเผยแพร่ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	***มาตรา 77*** ***ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 23 วรรคหนึ่ง หรือนำภาพยนตร์ตามมาตรา 26 (7) ออกเผยแพร่ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ***
มาตรา 78 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 25 วรรคหนึ่ง มาตรา 28 วรรคสอง มาตรา 34 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 49 วรรคหนึ่ง มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท	**มาตรา 55** ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 23 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 26 วรรคสอง มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท
มาตรา 79 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 37 วรรคหนึ่ง มาตรา 38 วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต มี	**มาตรา 56** ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 31 วรรคหนึ่ง มาตรา 32 วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต มี

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
ความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่	ความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่
มาตรา 80 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 มาตรา 44 วรรคสอง มาตรา 45 หรือมาตรา 58 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท	**มาตรา 57** ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 37 มาตรา 38 วรรคสอง หรือมาตรา 39 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท
มาตรา 81 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 46 หรือมาตรา 47 วรรคหนึ่ง มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท	**มาตรา 58** ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 40 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท
มาตรา 82 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 53 วรรคหนึ่ง มาตรา 54 วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และชำระค่าปรับเป็นพินัยอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่	***มาตรา 82*** ***ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 53 วรรคหนึ่ง มาตรา 54 วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และชำระค่าปรับเป็นพินัยอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่***
มาตรา 83 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 61 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	**มาตรา 59** ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 41 ***ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ***มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินห้าหมื่นบาท

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
มาตรา 84 บรรดาความผิดตามส่วนนี้ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใดให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้ ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวนถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่ได้เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา	***มาตรา 84*** *บรรดาความผิดตามส่วนนี้ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใดให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้* *ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวนถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ* *เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่ได้เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา*
มาตรา 85 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษอาญาตามส่วนนี้เป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้	***มาตรา 85*** *ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษอาญาตามส่วนนี้เป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้*

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย	*นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย*
	มาตรา 60 ให้นำความในมาตรา 52 มาใช้บังคับแก่กรณีที่นิติบุคคลต้องโทษปรับเป็นพินัยตามส่วนนี้โดยอนุโลม
บทเฉพาะกาล **มาตรา 86** ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บัญชาการ	บทเฉพาะกาล **มาตรา 61** ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม มาตรา 7 (5) ชุดแรกไม่จำต้องได้การรับรองความสามารถและทักษะในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับภาพยนตร์จากคณะกรรมการตามมาตรา 9 (6) ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ทำหน้าที่คณะกรรมการเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อนและให้อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
ตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทำหน้าที่คณะกรรมการเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน และให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ	
มาตรา 87 ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ให้คณะกรรมการทำหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน	**มาตรา 62** ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ ให้คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ ที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดีทัศน์ พ.ศ. 2551 ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน
มาตรา 88 ใบอนุญาตหรือการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุหรือถูกเพิกถอน	**มาตรา 63** ใบอนุญาตหรือการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุหรือถูกเพิกถอน
มาตรา 89 บรรดาคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 เจ้าพนักงานผู้ตรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุ	**มาตรา 64** บรรดาคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ยังมิได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าว ให้ถือว่าเป็นคำขอที่ได้ยื่นตาม

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
โทรทัศน์ พ.ศ. 2530 ยังมิได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าว ให้ถือว่าเป็นคำขอที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้	พระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้
(2) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 เจ้าพนักงานผู้ตรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 ได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 แล้วแต่กรณี ต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด	(2) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 แล้วแต่กรณีต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด เท่าที่ไม่ขัดต่อพระราชบัญญัตินี้
	(3) คำขอตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ที่เจ้าพนักงานได้มีคำสั่งก่อนพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้ขอมีสิทธิแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาแก้ไขคำสั่งให้เป็นไปบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้
มาตรา 90 ผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์หรือร้านวีดิทัศน์อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอแล้วให้ประกอบกิจการ	**มาตรา 65** ผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตจากนายทะเบียน

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
ต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตจากนายทะเบียน	
	มาตรา 66 ภาพยนตร์ที่ได้รับการตรวจพิจารณาและจัดประเภทไว้แล้วตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ให้ถือว่าได้รับการจัดประเภทตามมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัตินี้ โดยไม่ต้องยื่นคำขอเปลี่ยนแปลง ดังนี้ (1) ภาพยนตร์ตามมาตรา 26 (1) และ (2) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ให้เปลี่ยนเป็นประเภทตามมาตรา 24 (1) แห่งพระราชบัญญัตินี้ (2) ภาพยนตร์ตามมาตรา 26 (3) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ให้เปลี่ยนเป็นประเภทตามมาตรา 24 (2) แห่งพระราชบัญญัตินี้ (3) ภาพยนตร์ตามมาตรา 26 (4) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ให้เปลี่ยนเป็นประเภทตาม มาตรา 24 (3) แห่งพระราชบัญญัตินี้ (3) ภาพยนตร์ตามมาตรา 26 (5) และ (6) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ให้เปลี่ยนเป็นประเภทตาม มาตรา 24 (4) แห่งพระราชบัญญัตินี้
มาตรา 91 บรรดากฎกระทรวง ประกาศหรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 หรือพระราชบัญญัติควบคุม	**มาตรา 67** บรรดากฎกระทรวง ประกาศหรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551	ร่าง พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ....
กิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 ที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ	นี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
การดำเนินการออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลต่อคณะรัฐมนตรี	การดำเนินการออกกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลต่อคณะรัฐมนตรี

3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย

1. ผู้เกี่ยวข้องโดยตรง

1) สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม
2) สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
3) กรมส่งเสริมวัฒนธรรม
4) สถาบันการศึกษาที่มีการเรียนการสอนทางด้านนิเทศศาสตร์หรือสื่อสารมวลชนหรือภาพยนต์
5) สมาพันธ์สมาคมภาพยนตร์แห่งชาติ

2. ผู้เกี่ยวข้องโดยอ้อม

1) สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
2) สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง
3) สำนักงานปลัดกระทรวงการต่างประเทศ
4) สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
5) สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์

6) สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

7) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

8) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

9) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

10) สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม

11) สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

12) กรมการศาสนา

13) หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน)

3. ผู้เกี่ยวข้องทั่วไป

ประชาชน

4. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น

1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม

2. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการเสนอแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติให้มีภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาครัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย

3. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการเสนอแก้ไขเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติ โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร การประกอบกิจการภาพยนตร์ การนำภาพยนตร์ออกเผยแพร่ ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และกำหนดประเภท เพื่อลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ

4. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ซึ่งหมดความจำเป็นในปัจจุบัน

6. ท่านเห็นว่าการดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริมกิจการภาพยนตร์ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีสภาพปัญหาหรือไม่ อย่างไร และการเสนอร่างกฎหมายฉบับนี้จะสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้หรือไม่ อย่างไร

7. ข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

5. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น

5.1 กรอบระยะเวลาดำเนินการสำหรับการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ จำนวน 60 วัน นับตั้งแต่วันที่ 19 มีนาคม 2567 ถึงวันที่ 17 พฤษภาคม 2567 และขอขยายระยะเวลารับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. .... ออกไปอีก 15 วัน ตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม 2567 ถึงวันที่ 1 มิถุนายน 2567

5.2 วิธีการรับฟังความคิดเห็น

(1) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภาและส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นจากผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง

(1.1) ระยะเวลาในการรับฟังความคิดเห็น ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2567 ถึงวันที่ 1 พฤษภาคม 2567

(1.2) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

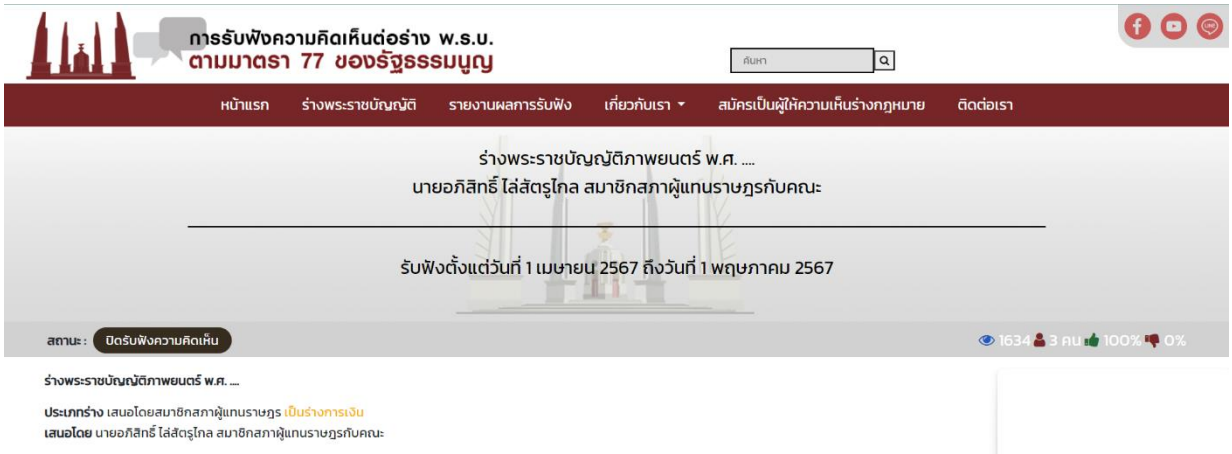

(1.3) ส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง จำนวน 24 หน่วยงาน ประกอบด้วย

1. สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
2. สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม
3. สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง
4. สำนักงานปลัดกระทรวงการต่างประเทศ
5. สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
6. สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
7. สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม
8. สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์
9. สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม
10. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
11. กรมการศาสนา
12. กรมส่งเสริมวัฒนธรรม
13. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
14. คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
15. คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
16. สมาพันธ์สมาคมภาพยนตร์แห่งชาติ
17. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
18. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
19. คณะดิจิทัลมีเดียและศิลปะภาพยนตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
20. คณะสถาปัตยกรรม ศิลปะและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
21. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
22. วิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
23. วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
24. ผู้อำนวยการหอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน)

(2) การรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการอื่น

- ไม่มี

6.สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

6.1 ข้อมูลทั่วไปผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น

(1) จากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

โดยมีผู้เข้าชม จำนวน 1,491 ราย และมีผู้แสดงความคิดเห็นจำนวน 3 คน ซึ่งข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งเป็น เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และความเกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัติ ตามลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ดังนี้

1. เพศ เป็นเพศชาย จำนวน 1 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 1 คน

2. อายุ อายุระหว่าง 21 - 30 ปี จำนวน 1 คน, อายุระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 1 คน

3. ระดับการศึกษา ระดับปริญญาตรี จำนวน 1 คน, สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน

4. อาชีพ นักวิจัยอิสระ จำนวน 1 คน

5. ความเกี่ยวข้องกับร่างกฎหมาย ในฐานะสถาบันการศึกษาที่มีการเรียนการสอนทางด้านนิเทศศาสตร์หรือสื่อสารมวลชนหรือภาพยนต์ จำนวน 1 คน, ประชาชน จำนวน 1 คน

(2) จากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

หน่วยงานที่แสดงความคิดเห็น จำนวน 10 หน่วยงาน ดังนี้

1. สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
2. สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
3. สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม
4. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
5. กรมการศาสนา
6. กรมส่งเสริมวัฒนธรรม
7. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
8. สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
9. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
10. หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน)

(3) จากการรับฟังความคิดเห็นโดยวิธีการอื่น

- ไม่มี

6.2 ผลการรับฟัง

ผลการรับฟังผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th และจากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง สรุปได้ดังนี้

1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เห็นด้วย แต่มิได้แสดงเหตุผลแต่อย่างใด ***(เว็บไซต์)*** - เป็นการดำเนินการเพื่อให้มีความชัดเจน สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน และลดปัญหาอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)*** - เห็นด้วยกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติโดยมีข้อสังเกต ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม)*** - เพื่อให้มีความกระชับ เข้าใจง่าย และสอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน ***(กรมการศาสนา)*** - เห็นด้วยกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติโดยมีข้อสังเกต ***(กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)*** - เห็นด้วยในหลักการ โดยมีข้อสังเกต ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***	- ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้ตัดนิยามคำว่า “วีดิทัศน์” และ “ร้านวีดิทัศน์” ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ออก และยกเลิกบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับวีดิทัศน์ โดยให้เหตุผลว่าบทบัญญัติดังกล่าวหมดความจำเป็นในปัจจุบัน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากคำนิยามของ “วีดิทัศน์” ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4 วรรคสอง ที่กำหนดไว้ว่า หมายถึง “วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะที่มีภาพประกอบหรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” จะเห็นได้ว่าปัจจุบันยังคงมีการประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับสื่อในลักษณะนี้อยู่ และเมื่อตรวจสอบจากระบบทะเบียนใบอนุญาตประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แล้ว ปรากฏว่ายังมีสถานประกอบกิจการที่ได้ขึ้นทะเบียนใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์และยังคงดำเนินกิจการอยู่จำนวนหนึ่ง แต่อาจมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของวีดิทัศน์ไปจากเดิมที่เป็นวัสดุบันทึกภาพหรือภาพและเสียง ในรูปแบบออฟไลน์ ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)***

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) ควรพิจารณาถึงบริบทของสังคมและรูปแบบของสื่อในปัจจุบันด้วยว่าคำนิยามและบทบัญญัติดังกล่าวตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ครอบคลุมถึงกิจการที่มีอยู่ในปัจจุบันหรือไม่ อย่างไร ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)***

2) ประเทศชั้นนำด้านการผลิตอุตสาหกรรมภาพยนตร์ อาทิ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น มีการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ เพื่อให้ข้อมูลความเหมาะสมของเนื้อหาในการรับชมของผู้ชมแต่ละช่วงอายุ โดยเป็นเครื่องมือให้แก่ผู้ปกครองได้รับทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเนื้อหาภายในภาพยนตร์เพื่อการใช้ดุลพินิจและวิจารณญาณ พิจารณาเลือกภาพยนตร์ให้แก่บุตรหลานที่ยังเป็นผู้เยาว์ บทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” จึงควรมีความหมายครอบคลุมถึงภาพเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะมีเสียงประกอบด้วยหรือไม่ก็ตาม เพื่อจัดฉายหรือนำเสนอให้บุคคลอื่นรับชม และควรเพิ่มเติมบทนิยามเพื่อรองรับการรวมตัวของภาคเอกชนในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ เพื่อให้เกิดความเข้มแข็งในการช่วยเหลือ สนับสนุน และส่งเสริมซึ่งกันและกัน รวมทั้งเป็น ตัวแทนของผู้ประกอบอุตสาหกรรมในการเสนอความเห็นและการประสานการดำเนินงานกับภาครัฐและภาคเอกชน โดยจัดตั้งเป็นสภาอุตสาหกรรมภาพยนตร์แห่งประเทศไทย เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการ สร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่สะท้อนถ่ายทอดให้ทั่วโลกรู้จักสนใจและประทับใจในประเทศไทย เอกลักษณ์ความเป็นไทย วัฒนธรรมไทย ค่านิยมไทย อันเป็นการนำทุนวัฒนธรรม มาพัฒนาใส่ความคิดสร้างสรรค์ นำไปสู่การขับเคลื่อน เป็น Soft Power ด้วยมิติวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย ตามแนวทางวัฒนธรรมนำเศรษฐกิจ ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม/กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)***

3) การตัดนิยามของ “วีดิทัศน์” ออกไปจากกฎหมาย อาจส่งผลให้กฎหมายไม่ครอบคลุมถึงสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากนิยามของ “ภาพยนตร์” หรือไม่ ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***

4) เพิ่มบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์สถาน” หมายความว่า สถานที่จัดฉายภาพยนตร์ที่ไม่ประกอบธุรกิจหรือเชิงพาณิชย์ เป็นการจัดฉายเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมและการศึกษา เพื่อเป็นการยกระดับวัฒนธรรมการชมภาพยนตร์ประเทศไทยให้เทียบเท่านานาชาติ ทั้งนี้ ภาพยนตร์สถานหมายรวมถึงในโรงภาพยนตร์ในสถาบันการศึกษา หอศิลปะ แกลลอรี่ ต่างๆ ***(หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน))***

2. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการเสนอแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติให้มีภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาครัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เห็นด้วย แต่มิได้แสดงเหตุผลแต่อย่างใด ***(เว็บไซต์)*** - การกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นประธานกรรมการ เนื่องจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นรัฐมนตรีผู้รักษาการตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกอบกับการดำเนินการเกี่ยวกับกิจการภาพยนตร์ตามหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการดังกล่าวเป็นภารกิจโดยตรงของกระทรวงวัฒนธรรม ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)*** - เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ ที่มีความเข้าใจในปัญหาอุปสรรคเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)*** - เห็นด้วยกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติโดยมีข้อสังเกต ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม)*** - เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง และมีความรู้ความเข้าใจต่องานภาพยนตร์ได้เสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อคณะกรรมการฯ ***(กรมการศาสนา)***	

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เห็นด้วยกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติโดยมีข้อสังเกต ***(กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)*** - เห็นด้วยในหลักการ โดยมีข้อสังเกต ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติใหม่ ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิในวงการภาพยนตร์และสื่อสารมวลชนเป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการ ส่งผลให้เกิดประโยชน์ในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับภาพยนตร์ เพื่อให้ตอบสนองต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในธุรกิจภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น อนึ่ง ควรพิจารณาหน้าที่ อำนาจ บทบาท และความเกี่ยวข้องของหน่วยงานต่าง ๆ ที่อาจยังมีความจำเป็นในองค์ประกอบของคณะกรรมการรวมถึงหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งอาจมีความจำเป็นต่อการขับเคลื่อนภารกิจให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของร่างพระราชบัญญัติ ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)***

2) การกำหนดให้มีกรรมการที่มีส่วนได้เสียกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศไทย ควรต้องคำนึงถึงประเด็นปัญหาในกรณีเรื่องผลประโยชน์ทับซ้อนด้วย และจะทำให้มีปัญหาในการดำเนินงานของคณะกรรมการได้ ส่วนในกรณีการตัดผู้แทนภาครัฐออกจากคณะกรรมการนั้น ในด้านการขับเคลื่อนนโยบายของคณะกรรมการจะทำให้ไม่สามารถสั่งการโดยตรงในกรณีที่หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจตามกฎหมายมีประเด็นที่ต้องดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)***

3) ควรเพิ่มเติมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำกับดูแลและส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น เช่น สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ และหอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) เป็นต้น ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม/กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)***

4) การแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการต่าง ๆ มีการตัดสัดส่วนของกรรมการในภาครัฐแทบทั้งหมด ทำให้ขาดสัดส่วนของความเห็นจากภาครัฐที่ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***

3. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการเสนอแก้ไขเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติ โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร การประกอบกิจการภาพยนตร์ การนำภาพยนตร์ออกเผยแพร่ ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และกำหนดประเภท เพื่อลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เห็นด้วย แต่มิได้แสดงเหตุผลแต่อย่างใด ***(เว็บไซต์)*** - การเปลี่ยนระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์จากระบบอนุญาตเป็นระบบการจดแจ้ง จะเป็นการลดภาระระยะเวลาการดำเนินการให้แก่ผู้ประกอบกิจการในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์และนำออกฉาย ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)*** - ผู้ประกอบการจะได้รับการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)*** - การเสนอแก้ไขเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติ ตามร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. .... นั้น เป็นการอำนวยความสะดวกในการประกอบกิจการภาพยนตร์ ลดอุปสรรคในการเข้ามาผลิตภาพยนตร์ในประเทศไทย และส่งเสริมให้มีการผลิตภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยมากขึ้นด้วย อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนา	

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศไทย ส่งผลให้อุตสาหกรรมดังกล่าวสามารถเติบโตได้อย่างเข้มแข็ง โดยลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐให้เหลือเพียงเท่าที่จำเป็นเท่านั้น ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม/กรมส่งเสริมวัฒนธรรม/)*** - เห็นด้วยในหลักการ โดยมีข้อสังเกต ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ยังคงมีหน้าที่และอำนาจในการตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทของภาพยนตร์ ตามร่างฯ มาตรา 18 (2) ซึ่งอาจเกิดปัญหาการตีความในทางปฏิบัติระหว่างการรับจดแจ้งและการตรวจพิจารณา ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)***

2) การยกเลิกบทบัญญัติของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 24 ที่กำหนดให้ในกรณีที่การสร้างภาพยนตร์มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการปรับปรุงสิ่งดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ดังนี้ หากเกิดความเสียหายในลักษณะดังกล่าวซึ่งเป็นผลมาจากการสร้างภาพยนตร์ จะมีมาตรการทางกฎหมายหรือมาตรการอื่นใดรองรับการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)***

3) การลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ ควรมีมาตรการตรวจสอบจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถ เท่าทันต่อสถานการณ์ และความเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)***

4) ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ควรเพิ่มเติมด้านการส่งเสริมและให้การสนับสนุนผู้สร้างภาพยนตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สร้างภาพยนตร์ไทย เพื่อให้ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยมีศักยภาพมีความสามารถในการแข่งขันระดับนานาชาติ และมีความพร้อมในการผลักดันอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

สู่การขับเคลื่อนเป็น Soft Power ด้วยมิติวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย ตามแนวทางวัฒนธรรมนำเศรษฐกิจได้

อย่างไรก็ดี สำหรับประเด็นการประกอบกิจการภาพยนตร์นั้น มีความเห็นว่า

(1) ควรปรับเป็นการจดแจ้งแทนระบบการขอใบอนุญาต และหน่วยงานรัฐเชื่อมโยงข้อมูลเพื่อลดภาระผู้ประกอบกิจการ

(2) ควรนำวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับการแสดงหลักฐานการจดแจ้ง เพื่อให้สอดคล้องตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 เช่น ในกรณีที่การประกอบกิจการจำหน่ายภาพยนตร์ดำเนินการผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ให้ผู้ประกอบกิจการนั้นแสดงหลักฐานการรับแจ้งในหน้าแรกของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของกิจการนั้นด้วย เป็นต้น

(3) ส่วนการอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับจดแจ้งหรือบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการหรือการกำหนดประเภทภาพยนตร์เพื่อความเหมาะสมของเนื้อหาในการรับชมของผู้ชมแต่ละช่วงอายุ ควรกำหนดให้มีบุคคลหรือคณะบุคคลอื่นดำเนินการแทนคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ เพื่อความคล่องตัว รวดเร็วและทันเวลาในการประกอบธุรกิจภาพยนตร์และเกม และรักษาประโยชน์และรักษาสิทธิของผู้อุทธรณ์ โดยคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ ควรมีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับนโยบาย แผนและยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และการรับรองการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์เป็นสำคัญ

(4) ส่วนบทกำหนดโทษนั้น การมีโทษขั้นต่ำซึ่งกำหนดไว้มีอัตราอย่างสูงเกินหนึ่งหมื่นบาท ทำให้เกิดปัญหาเรื่องการปรับเป็นพินัย กล่าวคือ กรณีที่องค์คณะในการปรับเป็นพินัยเห็นควรกำหนดโทษต่ำกว่าโทษขั้นต่ำ จะต้องยื่นคำขอต่อศาลยุติธรรมตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. 2565 ก่อให้เกิดภาระกระบวนการยุติธรรมโดยไม่จำเป็น จึงควรยกเลิกการกำหนดโทษขั้นต่ำ

สำหรับประเด็นการนำภาพยนตร์ออกเผยแพร่นั้น การตัดบทบัญญัติตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับการอนุญาตให้นำภาพยนตร์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ไม่คุ้มครองผู้รับอนุญาตตามกฎหมายนี้ให้พ้นจากความรับผิดในทางแพ่ง ทางอาญา หรือจากการกระทำที่ต้องรับผิดตามกฎหมายอื่นอันเกิดจากการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่จำเป็นต้องมี เพื่อมิให้เกิดปัญหาการตีความกฎหมายในกรณีที่ภาพยนตร์มีเนื้อหาที่เป็นการบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐและเกียรติภูมิของประเทศไทย หรือขัดต่อกฎหมายอื่น เช่น ประมวลกฎหมายอาญา เป็นต้น

สำหรับประเด็นระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และกำหนดประเภทนั้น การกำหนดประเภทภาพยนตร์ควรกำหนดให้ออกเป็นกฎกระทรวงแทนการตราไว้ในพระราชบัญญัติ ซึ่งมีความคล่องตัวในการปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับบริบทหรือสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โดยกฎกระทรวงดังกล่าว ควรให้ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ร่วมกันกำหนดหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้ถือปฏิบัติ ซึ่งเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม และเป็นการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาในการรับชมของผู้ชมแต่ละช่วงอายุ ตลอดจนเป็นเครื่องมือให้แก่ผู้ปกครองได้รับทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเนื้อหาภายในภาพยนตร์ เพื่อการใช้ดุลพินิจและวิจารณญาณพิจารณาเลือกภาพยนตร์ให้แก่บุตรหลานที่ยังเป็นผู้เยาว์ได้อีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ การปรับเปลี่ยนระบบการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ตามที่กล่าวมา ยังช่วยขจัดปัญหาการจัดเก็บสำเนาที่เป็นภาระกับผู้ประกอบการและหน่วยงานของรัฐด้วย ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนให้อุตสาหกรรมนี้สามารถเติบโตได้ การกำกับดูแลสอดคล้องกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญและการใช้บังคับมาตราการเป็นไปอย่างสมดุล

(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม/กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)

5) เห็นควรคงมาตรา 9 (2) ที่กำหนดให้คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจในการกำหนดมาตรการในการส่งเสริมให้มีการสร้างภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่มีลักษณะสร้างสรรค์ ส่งเสริมการเรียนรู้ หรือมีคุณค่าในทางศิลปวัฒนธรรมในรูปแบบที่คนทุกกลุ่ม รวมทั้งคนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ เนื่องจากการกำหนดมาตรการดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชน ***(กรมการศาสนา)***

6) การเปลี่ยนระบบอนุญาตเป็นการจดแจ้งการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร จะทำให้ยากต่อการควบคุมเนื้อหาซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***

7) เพิ่มเติมประเภทภาพยนตร์ที่ถูกสร้างขึ้นไม่ใช่เพื่อเชิงพาณิชย์ เช่น ภาพยนตร์ทดลอง ภาพยนตร์ของนักศึกษา ภาพยนตร์เพื่อการศึกษา ภาพยนตร์ศิลปะ ที่จัดฉายในภาพยนตร์สถานให้ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและจัดประเภทตามมาตรา 23 เนื่องจากปัจจุบันการสร้างภาพยนตร์ในกลุ่มนักเรียนนิสิตนักศึกษา ศิลปิน รวมทั้งผู้สนใจในการสร้างภาพยนตร์ โดยไม่ได้มุ่งหวังเชิงพาณิชย์หลายร้อยเรื่องต่อปี ภาพยนตร์เหล่านี้ ที่เผยแพร่ในพื้นที่ที่ไม่ใช่การพาณิชย์ ***(หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน))***

4. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เห็นด้วย แต่มิได้แสดงเหตุผลแต่อย่างใด ***(เว็บไซต์)*** - การกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็กจดแจ้งการประกอบกิจการต่อนายทะเบียนเป็นการสนับสนุนและส่งเสริมธุรกิจโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก โดยมีมาตรฐานทางกฎหมายที่ชัดเจน ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)*** - เป็นจุดเริ่มต้นของการประกอบธุรกิจสำหรับผู้ที่มีความสนใจได้ มีข้อกฎหมายที่บังคับไม่มากจนเป็นอุปสรรคของการดำเนินงาน ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)*** - เพื่อเป็นการเพิ่มกลุ่มเป้าหมายและส่งเสริมธุรกิจภาพยนตร์ได้มากยิ่งขึ้น ***(กรมการศาสนา)*** - เห็นด้วยกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติโดยมีข้อสังเกต ***(กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)*** - เห็นด้วย แต่มิได้แสดงเหตุผลแต่อย่างใด ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) ด้วยสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน โรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่มักมีราคาค่าเข้าชมที่สูง ทำให้การชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ลดน้อยลง ผู้บริโภคหันไปชมภาพยนตร์ทางเว็บไซต์หรือแอปพลิเคชันออนไลน์แทน ดังนั้น การสนับสนุนโรงภาพยนตร์ขนาดเล็กจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ผู้บริโภคสามารถเลือกใช้บริการได้ ดังนั้น เมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการสนับสนุนโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนธุรกิจภาพยนตร์และโรงภาพยนตร์ให้ได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้นได้ ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)***

2) ควรมีมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนที่ชัดเจน เพื่อให้ผู้ประกอบการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก ซึ่งมีความจุไม่เกิน 50 คน หรือสถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์ที่มีพื้นที่สุทธิไม่เกิน 100 ตารางเมตร สามารถดำรงอยู่ได้ไม่ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ และควรมีการตรวจสอบสถานที่ที่ดำเนินการโรงภาพยนตร์ขนาดเล็กให้มีคุณภาพความปลอดภัย เพื่อคุ้มครองประชาชนผู้มาใช้บริการ ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)***

3) ควรปรับเปลี่ยนระบบการขอใบอนุญาต เป็นการจดแจ้งแทน และให้หน่วยงานรัฐสามารถเชื่อมโยงข้อมูลกันได้ เพื่อลดภาระผู้ประกอบกิจการ ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม/กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)***

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ซึ่งหมดความจำเป็นในปัจจุบัน

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เห็นด้วย แต่มิได้แสดงเหตุผลแต่อย่างใด ***(เว็บไซต์)*** - เป็นการดำเนินการเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)*** - เห็นด้วย แต่มิได้แสดงเหตุผลแต่อย่างใด ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***	- เมื่อพิจารณาจากคำนิยามของ “วีดิทัศน์” ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4 วรรคสอง ที่กำหนดไว้ว่า หมายถึง “วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียง ซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่นคาราโอเกะที่มีภาพประกอบหรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” จะเห็นได้ว่าปัจจุบัน

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	ยังคงมีการประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับสื่อในลักษณะนี้อยู่ และเมื่อตรวจสอบจากระบบทะเบียนใบอนุญาตประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แล้ว ปรากฏว่ายังมีสถานประกอบกิจการที่ได้ขึ้นทะเบียนใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์และยังคงดำเนินกิจการอยู่จำนวนหนึ่ง แต่อาจมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของวีดิทัศน์ไปจากเดิมที่เป็นวัสดุบันทึกภาพ หรือภาพและเสียง ในรูปแบบออฟไลน์ ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)***

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) การประกอบกิจการวีดิทัศน์ในพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 หมายความถึง การประกอบกิจการที่นำคาราโอเกะที่มีภาพประกอบมาฉาย และการประกอบกิจการเกม ซึ่งการประกอบกิจการที่นำคาราโอเกะที่มีภาพประกอบมาฉาย อาจบังคับใช้โดยอาศัยกฎหมายอื่นที่มีบทบัญญัติควบคุมเข้มงวดกว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 เช่น พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการบังคับใช้กฎหมาย

สำหรับการประกอบกิจการเกมนั้น ปัจจุบันเกมได้รับความนิยมและมีความแพร่หลายอย่างมาก ซึ่งประเทศชั้นนำด้านการผลิตอุตสาหกรรมเกม อาทิ สหรัฐอเมริกา เยอรมนี เกาหลีใต้ เป็นต้น มีกลไกกฎหมายที่กำกับดูแลการจัดประเภทเกมตามความเหมาะสมของวัย เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมเกมได้ถือปฏิบัติ ซึ่งเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม และเป็นการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสำหรับผู้เล่นแต่ละช่วงอายุ ตลอดจนเป็นเครื่องมือให้แก่ผู้ปกครองได้รับทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเนื้อหาของเกม เพื่อการใช้ดุลพินิจเลือกเกมให้แก่บุตรหลานที่ยังเป็นผู้เยาว์ได้อีกทางหนึ่ง ดังนั้น จึงสมควรมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ในส่วนที่เกี่ยวกับเกม และควรปรับแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับบริบทหรือสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง เพื่อสนับสนุนให้อุตสาหกรรมเกมของประเทศไทยเติบโต และมีศักยภาพในระดับนานาชาติได้ ทั้งนี้ การกำกับดูแล ควรสอดคล้องกับ

การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ และการใช้บังคับมาตรการต้องเป็นไปอย่างสมดุลด้วย ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม/กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)***

2) ในปัจจุบันยังมีการให้บริการร้านเกมส์ และร้านคาราโอเกะอยู่เป็นจำนวนมาก หากยกเลิกคำนิยามและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องดังกล่าวอาจกระทบต่อมาตราการในการควบคุมการให้บริการ ***(กรมการศาสนา)***

6. ท่านเห็นว่าการดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริมกิจการภาพยนตร์ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีสภาพปัญหาหรือไม่ อย่างไร และการเสนอร่างกฎหมายฉบับนี้จะสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้หรือไม่ อย่างไร

1) ปัจจุบันอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยยังไม่ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมเท่าที่ควร รวมถึงยังขาดความหลากหลายและการนำเสนอเนื้อหาที่แสดงถึงอัตลักษณ์ความเป็นไทยที่สามารถดึงดูดความสนใจในระดับนานาชาติ ตามนโยบายการสร้างพลังสร้างสรรค์หรือ Soft Power โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่นำออกฉายในโรงภาพยนตร์ การเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงมีข้อดีในเรื่องของการลดข้อจำกัดการสร้างภาพยนตร์ในด้านเนื้อหา ซึ่งทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีอิสระทางความคิดมากขึ้น สามารถคิดต่อยอดสร้างสรรค์ผลงานให้มีเนื้อหาหลากหลายยิ่งขึ้นได้ รวมทั้งมีการลดขั้นตอนหรือภาระของผู้สร้างภาพยนตร์และผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ ซึ่งอาจมีผลทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์เกิดแรงผลักดันในการผลิตผลงานมากยิ่งขึ้น ***(สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)***

2) การดำเนินการเกี่ยวกับการส่งเสริมกิจการภาพยนตร์ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลบางประการ เช่น ระบบการพิจารณาอนุญาต ซึ่งทำให้กระบวนการใช้เวลานาน ไม่มีความชัดเจน ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องใช้ดุลยพินิจและหลายครั้งดุลยพินิจไม่เหมาะสมและเป็นปัญหาได้ ทำให้เป็นอุปสรรคและปัญหาในการเข้าถึงอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย และการเสนอร่างกฎหมายฉบับนี้ได้ปรับเปลี่ยนจากการขออนุญาตเป็นการจดแจ้ง ถือว่าเป็นการแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่จะดำเนินการ ไม่ต้องรอการดำเนินการอนุญาตซึ่งจะล้าช้าและไม่ทันต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน ***(สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)***

3) ปัจจุบันการส่งเสริมกิจการภาพยนตร์ของไทยยังขาดบทบัญญัติกฎหมายที่สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้เติบโต มีศักยภาพ สามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้จึงสมควรปรับปรุงและสร้างกลไกของกฎหมายที่เสริมสร้างศักยภาพให้ภาพยนตร์เป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย รวมทั้งสนับสนุนให้มีการนำภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (เกม)

มาใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างการรับรู้ ซึมซาบ และคล้อยตามวิถีแห่งไทย ผ่านการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวกับสังคม ศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณี ตลอดจนผลิตภัณฑ์และแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทยไปสู่สาธารณชน ทั้งในระดับประเทศภูมิภาคและนานาชาติ ทั้งนี้ การกำกับดูแลควรสอดคล้องกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญด้วย เพื่อให้มีกลไกที่ชัดเจนรองรับสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปวิทยาการ และนวัตกรรมตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองไว้ และเพื่อสนับสนุนให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยสามารถเติบโตได้ โดยการเสนอร่างกฎหมายฉบับนี้อาจจะพิจารณาปรับแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนที่กล่าวมาข้างต้นเพื่อให้สามารถสอดคล้องกับบริบทของสังคมและเทคโนโลยีของภาพยนตร์และเกมในปัจจุบัน ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม/กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)***

4) การกำหนดมาตรการตามมาตรา 9 (2) ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทั้งนี้ รัฐอาจเป็นผู้สนับสนุนเรื่องงบประมาณในการสร้างภาพยนตร์ให้แก่ผู้ประกอบการ หรืออาจเป็นผู้สร้างภาพยนตร์ที่มีลักษณะดังกล่าวเอง ***(กรมการศาสนา)***

5) ร่างกฎหมายฉบับใหม่อาจสามารถช่วยให้ผู้ประกอบการภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนในการเข้าถึงของประชาชนได้อย่างกว้างขวาง ***(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)***

7. ข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

1) ปัจจุบันกระทรวงวัฒนธรรม ได้ดำเนินการยกร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และเกม พ.ศ. .... เพื่อนำมาใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ซึ่งกระทรวงวัฒนธรรมโดยกรมส่งเสริมวัฒนธรรม ได้นำร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบกลางกฎหมาย (www.law.go.th) แล้ว และขณะนี้อยู่ระหว่างการปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฯ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และอุตสาหกรรมเกม ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมซอฟต์พาวเวอร์ (Soft Power) ประเทศไทย ให้ทันสมัย เป็นสากล สอดคล้องกับบริบท รวมทั้งเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งจะได้เร่งดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็ว ***(สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม/กรมส่งเสริมวัฒนธรรม)***

2) ประเด็นการกำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนายทะเบียนกลาง และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร (ร่างมาตรา 5) พิจารณาแล้วเห็นว่าตามมาตรา 37 (5) แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม

โดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2553 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้กำหนดให้ยุบเลิกสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และกำหนดให้มีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม รวมทั้งให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม ไปเป็นของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม ประกอบกับตามมาตรา 3 (4) และ (5) แห่งพระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ. 2553 ได้บัญญัติให้ยกเลิกพระราชบัญญัติสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ซึ่งได้กำหนดให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม เป็นกรรมการและเลขานุการ ของคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (เดิมมาตรา 4 มาตรา 9 และมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ. 2522 ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ โดยมีเลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เป็นกรรมการและเลขานุการ และกำหนดให้มีสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ โดยมีเลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่บังคับบัญชาควบคุมและดูแลทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ) ดังนั้น การกำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว เป็นนายทะเบียนกลาง และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร ตามร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ... มาตรา 5 จึงมีข้อสังเกตว่า อาจมีความไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน สมควรพิจารณาทบทวนการกำหนดตำแหน่งของผู้ทำหน้าที่นายทะเบียนกลาง และนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานครอีกครั้งหนึ่ง ***(สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ)***

3) ประเด็นการกำหนดให้สำนักงานกรมส่งเสริมวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ (ร่างมาตรา 8) พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา 37 (5) แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2553 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้กำหนดให้ยุบเลิกสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และกำหนดให้มีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม รวมทั้งให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม ไปเป็นของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม ดังนั้น การกำหนดให้สำนักงานกรมส่งเสริมวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ ตามร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. .... มาตรา 8 จึงมีข้อสังเกตว่า หากมีเจตนารมณ์ที่จะกำหนดให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ ควรปรับเปลี่ยนชื่อจากเดิม

“สำนักงานกรมส่งเสริมวัฒนธรรม” เป็น “กรมส่งเสริมวัฒนธรรม” เพื่อให้มีความสอดคล้องกับชื่อหน่วยงานตามกำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ***(สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ)***

4) ประเด็นการกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ (ร่างมาตรา 17) พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา 37 (5) แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2553 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้กำหนดให้ยุบเลิกสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และกำหนดให้มีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม ดังนั้น การกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ ตามร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. มาตรา 17 จึงมีข้อสังเกตว่า อาจมีความไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอาจพิจารณาทบทวนการกำหนดหน่วยงานผู้ทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์อีกครั้งหนึ่ง ***(สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ)***

5) เห็นชอบด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว และไม่มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมแต่อย่างใด ***(สำนักงานตำรวจแห่งชาติ)***

6) ไม่ขัดข้องต่อสารัตถะและถ้อยความของร่างพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว เนื่องจากจะเป็นการยกระดับกฎหมายบังคับใช้ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปให้มีความทันสมัยตามบริบทของการประกอบกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบัน ผ่อนปรนเงื่อนไขและข้อจำกัดในการดำเนินธุรกิจ รวมถึงเป็นการเปิดโอกาสให้กับภาพยนตร์ต่างประเทศได้เข้ามาถ่ายทำในประเทศไทยและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของภาพยนตร์ไทยในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางนโยบายส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ***(สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน)***

7) เห็นควรให้ผู้สร้างภาพยนตร์ส่งสำเนาภาพยนตร์ให้หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) เพื่อเก็บรักษาไว้เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษาและเป็นการสำรองข้อมูล สำเนาภาพยนตร์ควรเป็นรูปแบบไฟล์ดิจิทัลที่สมบูรณ์เทียบเท่าต้นฉบับ เป็นการยกมาตรฐานการเก็บอนุรักษ์ภาพยนตร์ ด้วยการให้มี Legal Deposit เทียบเท่ากับนานาชาติ

ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมาย

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมีบทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งมีการจำกัดเสรีภาพเกินสมควร จนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทยให้ทัดเทียมกับนานาอารยประเทศ จึงเห็นสมควรยกเลิกกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฉบับปัจจุบัน และบัญญัติกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ฉบับใหม่ โดยกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติให้มีภาคส่วนอื่นนอกเหนือจากภาครัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย และเปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่บางประการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์แห่งชาติ ยกเลิกการกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ ปรับเกณฑ์อายุผู้ชมภาพยนตร์ เพื่อลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐ ปรับมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก ยกเลิกกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการวีดิทัศน์ซึ่งหมดความจำเป็นในปัจจุบัน และยกเลิกโทษทางอาญาโดยให้ใช้มาตรการปรับทางพินัยแทน เพื่อให้ผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ในประเทศไทยได้รับการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม และสนับสนุนเสรีภาพของประชาชนในการเข้าถึงสื่อภาพยนตร์ได้กว้างขวางมากขึ้น

2. ความสอดคล้องของร่างกฎหมาย

☑ **รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย**

มาตรา 40 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ การแข่งขันอย่างเป็นธรรม การป้องกันหรือขจัดการกีดกันหรือการผูกขาด การคุ้มครองผู้บริโภค การจัดระเบียบการประกอบอาชีพเพียงเท่าที่จำเป็น หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น

การตรากฎหมายเพื่อจัดระเบียบการประกอบอาชีพตามวรรคสอง ต้องไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติหรือก้าวก่ายการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษา

☑ **ยุทธศาสตร์ชาติและแผนการปฏิรูปประเทศ**

แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ.2566-2580) ประเด็น (02) การต่างประเทศ ระบุว่า การส่งเสริมสถานะและซอฟต์พาวเวอร์ (Soft Power) ประเทศไทย สามารถกระทำได้โดยผ่านการเผยแพร่วัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของไทย

☑ **หนังสือสัญญาระหว่างประเทศ ข้อตกลงหรือความตกลงระหว่างประเทศ**

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights: ICCPR) ข้อ 19 วรรค 2 บุคคลทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพแห่งการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่แสวงหา รับและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและความคิดทุกประเภท โดยไม่คำนึงถึงพรมแดน ทั้งนี้ ไม่ว่าด้วยวาจาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือการตีพิมพ์ในรูปศิลปะ หรือโดยอาศัยสื่อประการอื่นตามที่ตนเลือก

3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ

ด้วยสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน โรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่มักมีราคาค่าเข้าชมที่สูงทำให้การชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ลดน้อยลง ผู้บริโภคหันไปชมภาพยนตร์ทางเว็บไซต์หรือแอปพลิเคชันออนไลน์แทน ดังนั้น การสนับสนุนโรงภาพยนตร์ขนาดเล็กจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ผู้บริโภคสามารถเลือกใช้บริการได้ ดังนั้น เมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการสนับสนุนโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก จึงมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนธุรกิจภาพยนตร์และโรงภาพยนตร์ให้ได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้นได้

4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น

1) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551

2) ประมวลกฎหมายอาญา

3) พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

4) พระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551

5) พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

5.1 ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

กิจการภาพยนตร์มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ภาคเอกชนในอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าและบริการ ตลอดจนหน่วยงานภาครัฐสามารถใช้ประโยชน์จากภาพยนตร์ไทยเพื่อเป็นเครื่องมือในการเพิ่มพูนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และการแข่งขันได้กับต่างประเทศ โดยรัฐบาลมีฐานะเป็นเพียงผู้ส่งเสริมและกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือระหว่างกัน โดยการใช้มาตรการจูงใจด้านการเงิน การคลังหรือมาตรการอื่น ผ่านกลไกคณะกรรมการระดับชาติ เพื่อกำหนดเป้าหมายการส่งเสริมภาพลักษณ์ไทยในประเทศและต่างประเทศด้านอุตสาหกรรม สินค้าและบริการ ทั้งนี้ เมื่อ

พิจารณาเนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นการยกระดับกฎหมายบังคับใช้ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ให้มีความทันสมัยตามบริบทของการประกอบกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบัน ผ่อนปรนเงื่อนไขและข้อจำกัดในการดำเนินธุรกิจ รวมถึงเป็นการเปิดโอกาสให้กับภาพยนตร์ต่างประเทศได้เข้ามาถ่ายทำในประเทศไทย และเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของภาพยนตร์ไทยในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางนโยบายส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศ

5.2 ผลกระทบต่อสังคม

ภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีความสำคัญและมีบทบาทในวิถีชีวิตของผู้คนในสังคม ซึ่งสามารถเข้าถึงประชาชนส่วนใหญ่ในทุกระดับชั้น รวมทั้งเป็นสื่อที่เผยแพร่ความรู้ ความคิดเห็น ศิลปะ และวัฒนธรรม โดยกระบวนการสร้างและผลิตสื่อภาพยนตร์และวีดิทัศน์ดังกล่าวมีแนวคิดและประเด็นเนื้อหาสาระที่สะท้อนหรือแฝงอยู่ทั้งที่เป็นโครงสร้างสถาบันและความสัมพันธ์ทางสังคม ระบบคุณค่าและความหมายของสิ่งต่าง ๆ อาทิ ประเด็นหรือสิ่งสะท้อนวัฒนธรรมหลักหรือการผสมผสานทางวัฒนธรรม อย่างไรก็ดี การบริโภคสื่อดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตทั้งในเชิงบวกและเชิงลบต่อผู้บริโภค โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ครอบครัว ชุมชน สังคม เศรษฐกิจและประเทศชาติ ดังนั้น การประกอบกิจการภาพยนตร์ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมีกฎหมายในการกำกับดูแลและส่งเสริม สำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย กฎหมายมีส่วนสำคัญในการกำกับดูแลให้การถ่ายทำภาพยนตร์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เกิดการสร้างงานและกระจายรายได้ ทั้งภาคอุตสาหกรรมภาพยนตร์และการท่องเที่ยว

5.3 ผลกระทบอื่นที่สำคัญ

ปัจจุบันอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยยังไม่ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมเท่าที่ควร รวมถึงยังขาดความหลากหลายและการนำเสนอเนื้อหาที่แสดงถึงอัตลักษณ์ความเป็นไทยที่สามารถดึงดูดความสนใจในระดับนานาชาติ ตามนโยบายการสร้างพลังสร้างสรรค์หรือ Soft Power โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่นำออกฉายในโรงภาพยนตร์ การเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงมีข้อดีในเรื่องของการลดข้อจำกัดการสร้างภาพยนตร์ในด้านเนื้อหา ซึ่งทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีอิสระทางความคิดมากขึ้น สามารถคิดต่อยอดสร้างสรรค์ผลงานให้มีเนื้อหาหลากหลายยิ่งขึ้นได้ รวมทั้งมีการลดขั้นตอนหรือภาระของผู้สร้างภาพยนตร์และผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์ ซึ่งอาจมีผลทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์เกิดแรงผลักดันในการผลิตผลงานมากยิ่งขึ้น การอำนวยความสะดวกในการประกอบกิจการภาพยนตร์ ลดอุปสรรคในการเข้ามาผลิตภาพยนตร์ในประเทศไทย และส่งเสริมให้มีการผลิตภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยมากขึ้น อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศไทย ส่งผลให้อุตสาหกรรมดังกล่าวสามารถเติบโตได้อย่างเข้มแข็ง โดยลดอำนาจการควบคุมจากภาครัฐให้เหลือเพียงเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment)

6.1 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

☐ มี ☑ ไม่มี

6.2 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบอนุมัติ อนุญาต

☐ มี ☑ ไม่มี

6.3 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย

☐ มี ☑ ไม่มี

6.4 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีการออกกฎหมายลำดับรอง

☐ มี ☑ ไม่มี

6.5 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายไม่ครอบคลุม

☐ มี ☑ ไม่มี

6.6 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายคลุมเครือ ซ้ำซ้อน หรือขัดกัน

☐ มี ☑ ไม่มี

6.7 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายกำหนดโทษ

☐ มี ☑ ไม่มี

7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

☐ มี ☑ ไม่มี

8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

☑ มี ☐ ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ มีหน้าที่เสนอนโยบายแผนและกำหนดยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อรัฐมนตรี และมีคณะกรรมการพิจารณภาพยนตร์ มีหน้าที่รับจดแจ้งการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร การตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร โดยที่คณะกรรมการชุดนี้เป็นองค์กรหลักในการตรวจพิจารณาและอนุญาตภาพยนตร์ก่อนนำออกเผยแพร่

9. บทกำหนดโทษ

☐ ไม่มี

☐โทษทางอาญา

☑ โทษทางปกครอง

☑ โทษปรับเป็นพินัย

☐ โทษอุปกรณ์

เหตุผลและความจำเป็น

เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. .... ฉบับนี้ มีความสัมพันธ์กับพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ซึ่งกรมส่งเสริมวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานผู้รับผิดชอบการการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย ได้จัดให้มีการประเมินผลสัมฤทธิ์พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 และได้รับข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย โดยได้ดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2564 ถึงวันที่ 15 กันยายน 2565

ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย เห็นว่า พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ยังคงมีความสำคัญต่อสังคมและระบบเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากภาพยนตร์และวีดิทัศน์ถือเป็นสื่อที่มีความสำคัญและมีบทบาทในวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมซึ่งสามารถเข้าถึงประชาชนส่วนใหญ่

ในทุกระดับชั้น รวมทั้งเป็นสื่อที่เผยแพร่ความรู้ ความคิดเห็น ศิลปะและวัฒนธรรม โดยกระบวนการสร้างและผลิตสื่อภาพยนตร์และวีดิทัศน์ดังกล่าวมีแนวคิดและประเด็นเนื้อหาสาระที่สะท้อนหรือแฝงอยู่ทั้งที่เป็นโครงสร้างสถาบันและความสัมพันธ์ทางสังคม ระบบคุณค่าและความหมายของสิ่งต่าง ๆ แต่เนื่องจากกฎหมายนี้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ประกอบกับเมื่อสังคมไทยเข้าสู่การพัฒนาสังคมอุตสาหกรรมและเชื่อมโยงกับสังคมโลก รูปแบบของภาพยนตร์และวีดิทัศน์จึงมีการปรับและเปลี่ยนแปลงไป มีวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย และมีการปรับรูปแบบในการกำกับดูแลและส่งเสริมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ให้รับกับสภาพสังคมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้กฎหมายมีความทันสมัย เป็นสากล สอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปลดความเหลื่อมล้ำ เอื้อต่อการพัฒนา และมีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ เป็นธรรมไม่เลือกปฏิบัติ และเป็นการอำนวยความยุติธรรมตามหลักนิติธรรม และสอดคล้องตามหลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 ซึ่งกำหนดให้รัฐจึงใช้ระบบอนุญาตและระบบคณะกรรมการในกฎหมายเฉพาะกรณีที่จำเป็น พึงกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน และพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรงประกอบกับมาตรา 258 ที่กำหนดให้ดำเนินการปฏิรูปประเทศอย่างน้อยในด้านกฎหมายให้เกิดผลปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ให้สอดคล้องกับหลักการตามมาตรา 97 และพัฒนาให้สอดคล้องกับหลักสากล โดยควรปรับปรุงกฎหมาย ในประเด็นสำคัญ ดังนี้

1) ควรมีการกำหนดและปรับปรุงบทนิยามที่เกี่ยวกับภาพยนตร์และวีดิทัศน์ใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาวการณ์ และเทคโนโลยีในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น ปรับปรุงบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” เพื่อให้มีขอบเขตที่เน้นไปที่ “งาน” ที่สามารถฉายให้เกิดภาพเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง แต่จะไม่ระบุถึง “วัสดุบันทึก” เพื่อให้รองรับกับเทคโนโลยีที่อาจเปลี่ยนแปลง กำหนดบทนิยาม “เกม” ขึ้นใหม่ แทนบทนิยาม “วีดิทัศน์” เดิม เพื่อกำกับดูแลเกมโดยเฉพาะ นอกจากนี้เห็นควรแก้ไข นิยามสื่อโฆษณาให้มีขอบเขตครอบคลุมถึงสิ่งที่เป็นสื่อโฆษณาอย่างแท้จริง และลดภาระภาคเอกชนในการปฏิบัติตามกฎหมาย และปัญหาในการปฏิบัติราชการที่มีความไม่ชัดเจนถึงขอบเขตของสื่อโฆษณา

2) การขออนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ (ร้านเกม) เปลี่ยนจากอนุญาต เป็นจดแจ้ง รวมทั้งเปลี่ยนระบบการตรวจพิจารณาเนื้อหาและการอนุญาตเป็นระบบการรับรองตนเองเพื่อให้รับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาให้เหมาะสมกับช่วงวัย ประกอบกับหากกำหนดให้ผู้ประกอบการหรือองค์กรเอกชนสามารถรับรองตนเองตามหลักเกณฑ์ที่ร่วมกันกำหนดโดยภาครัฐ ภาคเอกชนและ

ภาคประชาสังคม และให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และเกมเรทสูงหรืออาจ กระทบต่อความมั่นคง อันจะทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาสังคม และทำให้กฎหมายบังคับใช้ได้จริง

3) ยกเลิกการควบคุมร้านคาราโอเกะ เนื่องจากเห็นว่ามีความซ้ำซ้อนกับสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการที่กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายอยู่

4) กำหนดมาตรการทางกฎหมายในการยอมรับมาตรฐานและรายละเอียดการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาโดยหน่วยงานภาครัฐหรือภาคเอกชนต่างประเทศที่เห็นว่าเหมาะสมมาใช้ เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์และเกม และลดภาระการดำเนินการของภาครัฐ โดยยังคงประโยชน์ต่อผู้ชมผู้เล่นและผู้เกี่ยวข้องได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหา

5) กำหนดผู้ประสานงานการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยไว้ในพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริม ควบคุม และกำกับดูแลการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย โดยกำหนดให้มีระบบการขึ้นทะเบียนผู้ประสานงานการถ่ายทำภาพยนตร์และใช้กลไกทางกฎหมายแทนการใช้ประกาศของคณะกรรมการฯ และจะทำให้เกิดการวางมาตรฐานการดำเนินงานของผู้ประสานงานการถ่ายทำภาพยนตร์ที่ดียิ่งขึ้น

6) ปรับแก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมให้สอดคล้องกับกลไกการกำกับดูแลตามพระราชบัญญัตินี้ โดยพิจารณาเทียบเคียงจากสภาวการณ์เศรษฐกิจและค่าครองชีพที่เปลี่ยนแปลงไป ปรับเปลี่ยนจากค่าธรรมเนียมใบอนุญาตมาเป็นค่าธรรมเนียมการประกอบกิจการรายปี โดยนำค่าธรรมเนียมใบอนุญาตซึ่งมีอายุ 5 ปี เฉลี่ยออกมาเป็นค่าธรรมเนียมรายปี เพื่อมิให้ผู้ประกอบการได้รับภาระเพิ่มมากขึ้นจากกฎหมายปัจจุบันจนเกินสมควร นอกจากนี้เห็นควรตัดค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และใบแทนใบอนุญาตออก ปรับเปลี่ยนจากค่าธรรมเนียมใบอนุญาตมาเป็นค่าธรรมเนียมการประกอบกิจการรายปี โดยนำค่าธรรมเนียมใบอนุญาตซึ่งมีอายุ 5 ปี เฉลี่ยออกมาเป็นค่าธรรมเนียมรายปี เพื่อมิให้ผู้ประกอบการได้รับภาระเพิ่มมากขึ้นจากกฎหมายปัจจุบันจนเกินสมควร

7) กรณีโทษทางอาญาเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ ประกอบกิจการให้เช่าแลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ (ร้านเกมและร้านคาราโอเกะ) รวมไปถึงการตรวจพิจารณาเนื้อหาและการอนุญาตของภาพยนตร์วีดิทัศน์และ สื่อโฆษณา เห็นควรตัดโทษทางอาญาออก เนื่องจากไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันและไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่บัญญัติหลักการให้มีโทษทางอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรงในการป้องปรามหรือลงโทษผู้กระทำความผิด ทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่บรรลุวัตถุประสงค์ สมควรที่จะต้องพิจารณาความร้ายแรงของการกระทำความผิด และใช้ทางเลือกอื่นในการแก้ไขปัญหา

ดังกล่าว โดยเปลี่ยนโทษทางอาญาเป็นใช้มาตรการทางปกครองและโทษทางปกครองในการบังคับการให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย

ปัจจุบันกระทรวงวัฒนธรรม ได้ดำเนินการยกร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และเกม พ.ศ. .... เพื่อนำมาใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ซึ่งกระทรวงวัฒนธรรม โดยกรมส่งเสริมวัฒนธรรม ได้นำร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบกลางกฎหมาย (www.law.go.th) แล้ว และขณะนี้อยู่ระหว่างการปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฯ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และอุตสาหกรรมเกม ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมซอฟต์พาวเวอร์ (Soft Power) ประเทศไทย ให้ทันสมัย เป็นสากล สอดคล้องกับบริบท รวมทั้งเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งจะได้เร่งดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้เปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมายทางเว็บไซต์รัฐสภา www.parliament.go.th แล้วตั้งแต่วันที่ 28 พฤษภาคม 2567

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร